

18de Aarg.

1887.

33te Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af R. Thronsen.

28de Februar. — 4de Hefte.

Decorah, Iowa.

Paa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

Entered at the P.-O. at Decorah as 2nd class postal matter

En interessant Fortælling.

Fortællingen „Skolelæreren og hans Søn“ er nu færdig fra Bogbin-
deren og sælges hestet i Omflag for 30 Cts., indbundet i Papbind for 45
Cts., i smukt Skriftingsbind for 60 Cts. og i smukt Skriftingsbind og
Guldsnit for 75 Cts. I Partier gives den sædvanlige Rabat. Requisitioner
saavel i Partier som enkeltvis sendes til Hovedkommissionæren,

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa.

CADWELL & SON, Cash Grocery Store,

Hjørnet af Main og Winnebago Street, Decorah, Iowa,

Fine Husholdningsvarer en Specialitet.

Handler ogsaa med de finere Sorter Stentoi og Glasvarer.

Vi har sikret os Hr. G. D. Ruffads Tjeneste som Salgsmand, og det vil
bære ham en Glæde at se sine gamle Venner paa det nye Sted. 18. 1 h.

10 celdre Bind af „For Hjemmet“,

(120 Hefter med sammenhængende, udvalgt Læsning) sendes portofrit for
\$7.50. 6 Bind for \$5.00. 1 Bind for \$1.00.

Adresse: R. Thronsdén, Decorah, Iowa.

U n m. Ved et Bind forståes 12 Hefter. De Bind, som for Tiden kan staves, er 18de samt
20de til 32te.

Meneely & Company, West Troy, N. Y.,

Klokker. Fordelagtigt bekjendt blandt Almenheden
siden 1826. Kirke-, Kapel-, Skole-, Brand-
alarm og andre Klokker; ogsaa forskjellige Slags Klokkespil.

J. I. O. Gremm.

sælger

**Pianoer, Orgler, Violin-Strenger, Sy-Maskiner,
Olie, Naale etc.**

af bedste og billigste Slags, saa billigt, som det kan sælges.

Se ind til ham, førend De afflutter Hand med
nogen Anden.

**Pianoer og Orgler stemmes, og Arbeidet garan-
teres.**

Office i det gamle Post-Office ligeoversfor St. Cloud Hotel.

1 h

DECORAH, IOWA.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

18de Aarg. }

28de Februar 1887. }

4de Hefte.

Iglesvælgersken Anna.

(En Fortælling af N. Glaubrecht).

(Slutning).

15. Drukken gaar saa længe tilvands, til den kommer hanteløs hjem.

Om Mandagen, som fulgte paa Veltores Død, blev der udstedt en Arrestordre mod Bergerfris og hans Medskyldige. De blev Alle sat fast, undtagen Bergerfris som havde flygtet. Man søgte ham i Hus, i Kjælder og Loft — og fandt ham ikke, men en forstyrret Husholdning fandt man hos ham, og stor Glendighed. Han var nu allerede saa forgjældet, at ved Efterretningen om hans Fængsling kom mange Folk fra nær og fjern og lagde Beslag paa hans Eiendom. Ogsaa hans Svigerfaders Hus blev gjen-
nemsøgt; men denne tog dette meget ilde op og forsikrede offentligt, at var det ei fordi han ikke vilde bestjæmme sin Datter, saa vilde han angive Bergerfris som en Kanalje hos Skrивeren, thi han havde ofte bedraget ham og ført ham bag Lyset. Men han havde dengang ment, at det var Misundelse af Naboerne, som ei undte Råthe at saa Bergerfris. Men Råthe var under Sagen saa rolig, som om Mandens Fængsling ikke angik hende: hun beskynrede sig intet om Fris og hans Skjebne, men forlod Huset og drog ned til sin Fader i Kværnemøllen.

„Hvad Gud har sammenfoiet, skal intet Menneſte adſtille.“ Dette er Kirkens Betsignelsesord, naar Mand og Hustru vækker hinanden Haand for Herrens Altet til Egteſkabspagt. Men naar Mand og Kone lobe ſammen ſom vilde Dyr paa Marken eller Bøgenes bedaarende Glands Lyſer dem ſammen, eller naar Naboerſterne ſladre dem ſammen, — ſe, da gaar det ſaa ofte ſlig, at hvad Synden har forbundet, det ſkiller ogſaa Synden igjen. Men den Kjærlighed, ſom antændt af Herren brænder i kriſtelige Egtefolks Hjertes, den bærer Alt, tror Alt, taaler Alt. Saaledes var den Kjærlighed,

som bandt den gamle Klaus og Barbara sammen, den havde hidtil holdt fast i alle Fristelser, den var bleven lutret som Guldet i Trængselsens Ild; og nu kunde Enhver have set ind i den gamle Mor Keunecks Dagstue for at erfare Meningen af disse Ord: „Jeg og mit Hus vi ville tjene Herren!“ „Barbara, glød dig, saa havde den gamle Klaus hin Morgen tilkæbt sin Kone, vore Born er uskyldige.“ Og den gamle Barbaras Glæde blev til Bøn: „Den, du elsker, Herre, den tugter du!“ Snart ville Gutterne blive fri, havde Klaus atter sagt; de ville opgibe deres tidligere Liv, ville blive brave, nøgterne unge Mennesker, ville atter gjøre os Glæde; o hvilken Naade fra Herren, hvilken Frelse! Naar nu bare Anna var hos os, den tro Barnefjæl, som vover saa meget for os, at, hvor vilde hun med os love den Høiestes Navn.“

16. Henriks og Jakobs Omvendelse.

Og den gamle Klausens første Dnsfe gif snart i Dpshjælse. Efter at Løvevertinden var begravet og Bergerfrits var fakket, gif en Aften Døren hastigt op, og ind styrtede Henrik og Jakob og kastede sig for sine Forældres Fodder, som engang den forlorne Søn i Evangeliet, og som han, saa bad de under Taarer: „Fader og Moder tilgiv, det skal blive anderledes med os.“ „Men hvor er Anna?“ spurgte de hurtigt. „Anna, sagde den gamle Klaus, vandrer paa Barnefærlighedens Veie, hvor alle gode Engle vil beskytte hende. Beder m'ed os, at hun maa vende lykkelig tilbage og glæde sig ved Guds Hjælp! Og nu, Gutter, sagde Faderen videre, Vediggang er Begyndelsen til Eders Synder. „Bed Dovenskab synker Bjælkerne, og naar man nedlader Hænderne, bliver Huset dryppende,“ siger Salomo; stræber efter at leve stille og skaffe Eder det Nødvendige og arbejde med Eders egne Hænder, at I kunne vandre ærbart og ikke trænge til Nogen. Paa gamle Mor Keunecks Loft staar Bæverstolen, slaar den op imorgen, før I hilser paa Venner og Naboer, og om det bliver smaat med Fortjenesten, lad ei det fortryde Eder!“ Saa gjorde ogsaa Henrik og Jakob. Bæverstolen blev hentet ned og sat op, den gamle Klaus anviste dem deres Arbeide, og saa levede de ved Flid og Bøn et kristeligt Liv, hvorpaa Gud saa venlig og velsignende ned. I Vertshuset gif Ingen mere. Overhovedet var der siden Løvevertindens Død og Bergerfrits's Fængsling indtraadt en slem Tid for Berterne i Eichhausen. Drifteselskaberne vilde ikke mere samle sig som tidligere, og paa mange Driftere var Vinene bleve opladte over den Fordømmelsens Vei, hvorpaa de med frække Stridt havde vandret. Kun Opmuntringer fra Bergerfrits, hans slette Exempel og Spot havde forført Mange; efter at han var sat fast, vandt Herren og hans Ord Liv i dem. Hoor sandt siger derfor Skriften: „En Synder kan fordærve meget Godt.“ Og fremdeles siger den: „Min Søn, naar Syndere loffe dig, da samtyk ikke.“

17. Afsteden fra Polen.

Medens nu Henrik og Jakob arbejdede flittigt i Eichhausen i Bæverstolen og var sine Forældre underdanige, gik ogsaa i Polen Vinteren til Ende. Den dybe Sne smeltede, Isdækket over Dammene opløstes, Skoven fik atter Liv af Fuglene, og under Bussene viste sig de første Blomster. Da rustede Anna sig til Hjemreisen. Ofte var hun siden gaaet til Dammene for at se, om hun ikke snart kunde begynde Iglefangsten, og endelig begyndte den virkelig at lønne Umagen. Hun bad den gamle Margrethe om at forunde hende nogle Timer om Dagen for hendes Arbejde, at hun kunde samle for Fader og Moder. Denne tillod dette gjerne, ligesom de Alle bestandig forblev de samme mod Anna og kom hende saa venlig imøde, at hun med Smerte tænkte paa Skilsmisjen. „Al, Anna,“ sagde engang Kristine til hende, „jeg onskede, du kunde blive hos os, du er bleven mig saa kjær, og naar du reiser, er jeg igjen alene.“ Da græd Anna og kyskede Beninden og mindede hende om Fader og Moder og om Hjemmet, og Kristine talde ei mere til hende om at blive der.

Men nu skede det, at Anna engang, med sin Iglefæl under Armen, kom gaaende fra Dammene. Da mødte Leopold hende, som havde været paa Herregaarden, og vandrede ved hendes Side og talde om den skønne Aften og Fuglenes Sang og om Iglerne, og var saa besynderlig forlegen, at Anna troede Noget var tilstødt ham. Endelig begyndte han: „Anna, den naadige Frue spurgte mig idag, naar du skulde reise, og da jeg sagde hende, at du vilde snart reise, da rakte hun mig dette Guldstykke og sagde: Giv det til den Fremmede som Løn for det skønne Garn, hun har spundet for mig, og onsk hende Lovel, og sig hende, hun maa ogsaa i Hjemmet ære Fader og Moder, da vil det gaa hende vel!“ Pengestykket er vist af stort Værd, raabte Anna forbanset og rørt, hvormed har jeg fortjent det? Nu, Gud være Lov, det skal komme Fader og Moder tilgode?“ „Det var en Grindring fra den naadige Frue, Anna, men nu vilde jeg bede dig, ogsaa at modtage en fra mig. Jeg har allerede sammen med Fader fanget et stort Læs med Iglere som hænger i en Sæk i Granen bag Huset; saa behøver du ikke mere at bemøje dig med det uvante Arbejde?“ „Tak, Leopold,“ sagde Anna, „jeg ved ikke, hvoreledes jeg skal takke Eder for al Eders Godhed og Venlighed. Herren giv mig Kraft til ogsaa i det Fjerne at bede for Eders Frelse; anden Tak har jeg ikke.“

„Al Anna!“ tog da Leopold paa Vei, og han skabte en Smule i Stemmen, „jeg vilde gjerne bede dig om Noget, og har dog ei Mod dertil. Nu vil jeg tale ud det, som jeg allerede længe vilde have sagt. Bliv hos os Anna, og bliv min Kone. Fader og Moder har dig kjær, og Kristine vil sørge meget, naar du reiser. Jeg ved ikke af Noget i den hele Verden, som jeg har mere kjær end dig. Men vil du ei blive her, saa gaar jeg med til Eichhausen og forlanger dig af dine Forældre.“ „Leopold“, sagde Pigen, idet hun slog sine Dine ned, „jeg vilde endnu blive nogle Dage hos Eder, men nu maa jeg afsted imorgen. for at jeg ikke skal forglemme, hvor-

for jeg er her, og hvad jeg har lovet Fader og Moder. Du gjør mig stor Ære, i at begjære mig til din Kone; thi jeg er fattig og af lav Herkomst. Min Fader er Markvogteren i Eichhausen, og mine Brødre sidde i Fængsel, og Gud alene ved, om de er uskylde. Her kan jeg ei blive; jeg maa pleie Fader og Moder i deres Alderdom, og du kan ikke gaa med til Eichhausen, nei Leopold, det kan du ikke. Ogsaa har du ligesom jeg kjære Forældre, som behøve din Pleie i Alderdommen. Saa lad os da skilles som gode Venner; vær glad og lykkelig og tænk paa mig som en liden Søster, som du engang har havt, men som er død for dig." Da skjulte Leopold sit Ansigt og græd meget. Men da de kom hjem og den gamle Martin erfarede, hvad der var forefaldet, jagde han: „Anna har Ret, saa tænk hun ogsaa var mig som Datter, maa jeg dog opgive hende og det snart."

Da pakkede Margrethe en Reiseblyt til Anna, og lagde deri Riste for flere Dage. Og da Morgenen brød frem gennem Skoven, tog Anna Afsted under mange Taarer, og drog sin Vej til Tydskland. Hvad hun tænkte og søgte, da hun rakte Leopold Haanden til Afsted, det har hun ikke sagt os, men hvad hun gjorde og hvad hundrede Andre i hendes Sted ikke vilde have gjort, det vide vi af denne Fortælling, og Herren, som kjendte hendes Hjerte, havde gjort det stærkt og rigelig velsignet hende med aandelig og legemlig Velsignelse til denne Dag. Men hvor godt den gamle Martin og hans Hus havde ment det med hende, det blev hende paany klart, da hun aabnede Reiseblyten. Deri laa ikke alene Riste for mange Dage, men ogsaa Klædningsstykker, vakre og nye, fra Kristine en Kjæde med Guldfors, som hun om Søndagen pleiede at bære, og fra den gamle Martin to Guldstykker som Løn for tro Hjælp.

Saa let som Reisen til det Land Polen havde været for Anna, blev nu ei Reisen til Tydskland. Iglerne var en svær Byrde, og maatte pleies omhyggelig, for at de ei skulde dø. Imidlertid ogsaa i denne Nød var Gud hendes Hjælp og hans Ord hendes Troster, og ved den hellige Paaskefest stod hun paa Grændsen af Nederlandene, hvor der var et godt Marked for Igler. Det var en liden By ved Grændsen, som laa helt venlig i en Dal, og en Elv flød gennem Dalen, og ved Elven var skønne Landsbyer byggede. I Skyggen af et Træ, som stod ved Veien, satte Anna sig ved Middagstid, thi Solen skinnede varmt og hun havde allerede gaaet ti Timer denne Dag. Da saa over et Høvehække en Mand paa hende, medens hun spiste sit Middagsbrød, og spurgte hende, hvad hun havde i Sækken. Paa Annas Svar, at hun bragte Igler til Nederlandene, sagde Manden: Det kommer mig meget beleiligt, jeg er Apotheker paa Stedet og har stor Mangel paa Igler! Snart var de enige om Handelen, og Apothekeren, som var en rettænkende Mand, betalte ikke alene den forlangte Pris, men gav ogsaa Anna endnu endel mere med til Reisepenge.

Men nu var der ingen No mere i Pigen. Byrden var taget af hendes Skuldre, Sorgenne fra hendes Hjerte; hun undte sig neppe nogle Timers Hvile; hun løb mere end hun gif. Hendes Sendelse var fulddragt; For-

ældrenes lille Hus kunde kjøbes igjen, Moder Barbara smilte igjen, Fader Klaus var igjen glad; Alt hvad hun havde udstaaet var glemt; hendes Hjerte jublede og prisste Gud.

13. Annas Hjemkomst.

Saaledes var den 8de Mai i Aaret 1829 kommen, Lørdag før 4de Søndag efter Paaske. Træerne omkring Eichhausen stod i fuld Blomst, Sæden skjød Nr, og der var en Summen af Bier omkring de mange Blomster, saa hvert Menneſte maatte blive vaarlig stemt. Den gamle Barbara havde luffet Vinduet op og sat sig der med sin Kof, og lod sine Nine ofte føde ud over de blomstrende Træer mod den grønne Eng, hvor Landsbyens Kvæg fredelig græssede. Gamle Klaus var kommen hjem fra Marken og talte om Guds Herlighed i hans Gjæringer, som man igjen havde saa synlig for Die, og mente, at idag kunde intet Menneſtebarn vandre paa Engen uden at udraabe med Psalmisten: „Herre, hvormange er dine Gjæringer, du gjorde dem alle viseligen, og Jorden er fuld af din Godhed.“ Henrik og Jakob stemte i med Faderen, og arbejdede ivrigt ved Bæverstolen.

Da hørte man den gamle Mor Keuned hofte lydeligere end ellers og under Hosten udraabe: „Barbara, der kommer Anna.“ Og allerede gif Døren raskt op, og hun styrtede i Moderens Arme, der som lammet holdt sig i Vindueskarmen, og fra Moderen til Faderens Bryst. Og da hun saa Brødrene ved Bæverstolen, som ikke formaaede at sige et Ord, traadte hun et Skridt tilbage. Men strax styrtede hun ogsaa mod disse og kyssede den ene efter den anden. Da blev det stille i den gamle Mor Keuned's Bagstue. Den gamle Klaus tog sin Kalot af og bad, og Taffens Laarer flød ned over de visne Kinder. „Her er jeg igjen,“ raabte endelig Anna under lydelig Graad, „ved Guds Hjælp er jeg her igjen hos Eder, og her kan I se, hvor meget Herren har forundt mig,“ sagde hun, og rakte sin Moder Pengene. Faderen kastede et Blik paa Pengene og saa derpaa ret alvorligt i Datterens Ansigt og spurgte: „Dg alt det ærlig fortjent?“ hun sænkede ikke Blikket, men sagde munter: „Alt ærlig fortjent, Fader.“ Da tog den gamle Klaus sit Barn ved Haanden og stillede hende foran Sønerne og sagde: „Gaar hen og gjør ligesaa. Ja Guds Kraft er ogsaa mægtig i de Svage.“ Denne Aften gif man i gamle Klaus's Hus sent tilfjængs, thi Anna fortalte sin Rejsehistorie, og jo mere hun fortalte, desto varmere blev Alles Hjertes i Guds Pris. Men saameget hun og talte til den gamle Martins og hans Families Kos, saa lidet talte hun om Leopold. Hvad der var at sige om ham, det skulde Moderen alene saa høre.

Dg hvor gif Annas første Gang efter hendes Hjemkomst? Maaſte til Veninderne, til Naboverſtene? Nei til Kirken i Rabendorf. Træt var hun vel den anden Morgen, men Veien til Guds Hus var hende let. Præsten havde bemærket hende under Prædikenen, og da Gudstjenesten var tilende, kaldte han hende til sig og spurgte hende om hendes Rejse og var saa elſk-

værdig mod hende, som aldrig før, og roste hende med ret hjertelige Ord, saa at hendes og Præstens Dine flød over. „Anna“, sagde han, „du har en stor Løn hos dig selv for den Barmhertighed, du har vist; men for at du kan vide, hvor kjær du ogsaa er mig, saa tag dette til Erindring,“ og han gav hende en smukt indbunden Bibel.

Samme Aften kom Præsten til Herfabet og fortalte om Anna og stildrede Pigens barnlige Kjærlighed med saadanne Farver, at den naadige Frue og Fruken Bertha udraabte: „Nei, en saadan Gjerning fortjener en Mindestøtte.“ „Den har hun allerede, var Præstens Svar, i Guds Fred, som er over al menneskelig Fornuft.“

Saaledes gik nogle Dage hen; da kom en Dag Mølleren til Klaus og bød ham sit gamle Hus tilkjøbs igjen. Dette blev modtaget med Glæde og dels betalt af Annas Penge, dels blev lovet snar Afbetaling. Og da Bergerfriz og hans Medskyldige blev førte til Hovedstaden, drog Klaus og hans Barbara og Bornene atter ind i det gamle kjære Hus, og det Første Anna bar ind, var den nye Bibel, derpaa kom Bæverstolen, og tilsidst det andet Husgeraad. Det havde Klaus ikke befalet, men han havde lært sine Børn: „Bed og arbeid, saa hjælper Gud altid.“

19. Festen.

I Rabendorf traf man i disse Dage store Forberedelser til Fruken Berthas Bryllup. Siden Godsherrens egen Formæling var ingen Fest af denne Art forekommet i Rabendorf, intet Under derfor, at man talede meget derom. Den gamle Klaus kom ikke fra Marken eller Jakob og Henrik kom ikke fra den Kant, hvor de havde hentet Garn, uden at de havde meget at sige om de Tilberedelser, som gjordes i Rabendorf. Naturligvis blev mere fortalt end sandt var, men det er jo engang saa, at Menneskene mene, de maa overalt sætte Noget til. Men det var vist, at Godsherrren vilde give hele Egnen en glad Dag, fordi han selv var glad over sin Datters Lykke, og havde derfor indbudt alle Bønderne paa Rabendorfs Grund, Gammel og Ung, Rig og Fattig til denne Fest. De gamle Folk fortalte, at ved Godsherrens Formæling, var Gaver uddelte, og saa, fortalte man hverandre, skulde det ogsaa nu gaa til. I mange Familier i Egnen blev de endnu opbevarede, og Pigerne, som dengang havde modtaget dem, var nu Mødre, og opmuntrede sine Døtre til at pynte sig i sin bedste Stads; thi man kunde ei vide, om ikke ogsaa denne Tre vilde vederfares dem. Dette lod de sig ikke sige to Gange, og da Festsdagen kom, skulde man have seet, hvor pyntede Pigerne mødte! De havde besat de brogede Kjoler med brede Baand, fjæmnet Haaret glat op i Hviden, og sat derpaa den mest brogede lille Hue. Men især havde de flettet mange Baand i Haarpidstene, som hang langt nedover Ryggen. Saa bar Enhver et hvidt Lommertørklæde i Haanden, og derovenpaa et Rosmarinfrud. Saa megen Omhu havde Anna ei anvendt paa sin Dragt, thi det manglede hende paa de Brydelsler, som mange af de

andre Piger havde i Dverflood; men hun var net og rentligt klædt, og om hendes Hals hang den Kjæde, hun havde faaet af Kristine til Grindring, og det gylndne Kors straaede klart. Af Alle i Huset vilde alene den gamle Barbara blive hjemme, thi hun sagde: hvad skal jeg, gamle Kone, op i Spil og Leg? Men gamle Klaus sagde: Gaa med os Barbara, gjør du det ei af Lyft, saa gjør du det for at behage Herstabet, og fremsfor Alle Froken Bertha, som er saa from og god. Dertil havde Barbara Intet at indvende; hun klædte sig ogsaa paa, tog de hoihælede Sto paa Fødderne, saa efter Flden paa Arnestedet og hentede ud Brudehønen og rakte den til Anna. Med Brudehønen havde det sig saaledes: Naar en Junker eller Froken von Rabendorf giftede sig, maatte enhver Huseier i hele Egnen give en Høne. Hvor gjerne gav ikke Klaus ogsaa sin; han var jo ved Guds Hjælp igjen bleven Huseier. Saa gjerne alle Rabendorfsere idag gav Brudehønen, saa ugjerne vilde Hønsene lade sig det behage, og man horte paa alle Veie, som førte fra Landet til Rabendorf, Hønseskrig, og mangen Pige saa man paa Marken springe efter en saadan utaalmodig Fhygtning. Saa kom man til Rabendorf, og da Hønsene var afgivne til Modtageren, strømmede Alt ind paa Herregaarden.

Her ordnede der sig et stadseligt Tog af fornemme Gjæster, og dertil sluttede sig, saa vilde Froken Bertha, Egnens unge Piger, Par for Par. Neppe kunde Kirken rumme Mængden. Saa fuld havde den endnu aldrig været og dog blev hvert Aar Bornene i hele Egnen konfirmerede i Rabendorf, som altid skulde have draget Mange til Kirken. Men det gif Rabendorfsere heri som Lukas siger om Athenienserne. „Athenienserne gade sig ikke af med andet end at sige og høre noget Nytt.“ Dog, denne Gang gaves der i Rabendorfs-Kirken Meget at høre, som mangen En ei havde ventet. Pastoren havde ført Froken Bertha paa Frelsens Veie, den viste han hende ogsaa nu med alle dens Velsignelser og alle dens Forjættelser. I Herrens Navn bad han hende ikke at forlade den trange Veie, som fører til Livet, og aldrig forglemme, at fornem og rig gjør intet Menneffe salig, men at være stærk i Troen og fuldkommen i Kjærtigheden og glad i Haabet, det hjælper til Salighed baade for Tid og Ewigheid. Og Froken Bertha forstod vel, hvad han mente, og da hun rakte sin Udvalgte Haanden, da rakte hun ogsaa sit Hjerte til Frelseren til ny Trostab, og denne Trostab har hun bevaret til denne Dag.

Nu begyndte ogsaa de verdslige Glæder ved Festen i Rabendorf. Paa Spise og Drikke var ingen Mangel, og Herstaberne gif selv frem og tilbage blandt de Glade, og oppuntrede og talte mangt venligt Ord; thi de kjendte Gammel og Ung, og elskede sine Undergioner, ligesom de bleve elskede af dem. Da traadte ogsaa Froken Bertha ved sin unge Gemals Haand frem midt blandt de Glade og havde en Kurv i Haanden, og Pigeres Hjerte bankede, thi nu skulde Gaverne uddeles. Mangen galant klædt Datter til rige Folk trængte sig frem, for at hun ei skulde være at søge for langt borte, naar hendes Navn blev opraabt. Men hvorledes gif det? Alle Navne,

som blev opraabte, var lidet bekendte i Eggen. Det var Navne paa fattige, men sædelige Piger, paa hvem Jngen havde tænkt. Der var Kvægghyrdens Datter fra Tiefenbach, om hvem Jngen vidste Andet end at hun aldrig kom med paa nogen Kommerz; der var Datter til en gammel Enke fra Reinau, som havde arbeidet Dag og Nat for at underholde sin Moder i hendes lange Sygdom; der var et faderløst Barn, som sejt har havde tjent sit første Herstab tro. Vil ikke Naden ogsaa snart komme „til os,“ sagde Lensmandens og Møllerens og Forvalterens Døtre. Men disse blev ikke fremkaldte, og, dog var Kurven næsten tom. Da raabte Froken Bertha endnu engang: Anna Klausdatter af Eichhausen! og holdt det bedste Klemodie, en tung Kjæde af Rav i Beiret, og da Anna rødmenende havde modtaget Gaven og vilde træde tilbage, da rakte den unge Kone hende venlig Haanden og sagde: Anna, du fortjener mere end denne Kjæde; den som elsker Fader og Moder som du, ham gjælder Forjættelsen: „paa det det maa gaa dig vel og du maa længe leve i Landet.“ „Amen“, sagde Præsten, som sammen med Gudsherren var traadt hen til dem. Denne gif nemlig hen til den gamle Klaus og sagde til ham: „Klaus, jeg har længe vist, at J er en from Mand; men siden jeg hørte, hvilket Barn J har opdraget, vil jeg ogsaa vise Eder, hvilken Tillid jeg har til Eder. Godset i Eichhausen bliver ledig til Høsten, vil J være min Forvalter?“ „Raadige Herre,“ sagde Klaus, „betænk min høie Alder og min Svaghed og undskyld, jeg et kan modtage denne Ære. Den vilde være mig en Byrde. Lad mig forblive, hvad jeg er, Bogteren af Eichhausen. Men her er mine Sønner Henrik og Jakob; kan J bruge dem i Eders Tjeneste, saa gjør mod dem, hvad J har villet forunde deres Fader.“ — Og da det nu blev Aften og Spillemændene spillede op til Dans under det store Lindetræ, da saa man en enkelt Familie, fremfor alle de Andre vende tilbage til Eichhausen. Det var den gamle Klaus, hans Kone og hans Børn.

Slutning.

Og nu velvillige Læser, som hidtil gjerne har hørt om den gamle Klaus og hans Kone og hans Sønner, men fremfor Alt om den gode Anna, du vilde vel gjerne høre, hvorledes det ogsaa senere gif disse gode Folk? Nu siger vel Skriften, „at dem, som elste Gud, tjene alle Ting tilgode,“ og saa vilde det være gaaet de fromme Folk godt, om Herren end hderligere havde prøvet dem. Men jeg kan dog give dig den Forsikring, at de fik sine Gjeringers Løn.

Det var om Høsten Aar 1832, da stod en Dag den gamle Klaus ved Weiviseren, som viser til Tiefenbach og saa ud over Marken. Da kom en Fremmed efter Veien, en Soldat syntes det at være, thi om sine Skuldre havde han kastet en Kappe, der var bejat med røde Lidser, og paa sit Hoved bar han en Hue med rød Duff. Han blev staaende foran Klaus, tog sin Hue af og sagde: „J er maaste Markvogter Klaus af Eichhausen.“ „Ja,

jeg er, sagde Klaus, og hvad Navn har J?" „Jeg er Leopold, den gamle Martin's Son fra Bilen, og hilser venligt fra Fader, Moder og Søster.“ Da Klaus havde trykket hans Haand, og sagt, hvor Anna vilde glæde sig ved at se ham igjen, fortalte Leopold om den tunge Krig, som havde hjem-søgt Polens Land, at han selv var bleven Soldat, og at Faderen ei havde kunnet udholde Russernes Tryk, men havde forladt Hus og Gaard og var nu paa Rejse til det gamle Hjem. Han selv havde gjort en Omvei for at gjense Anna. Saa kom de ind i Eichhausen og det var Aften. Klaus førte den Fremmede ind i et stadfæligt Hus. Leopold spurgte, om han boede her. Nei, svarede Klaus, det er min Dattermands Hus, Eichmann, Forvalteren af Herregodsset. Det er nu et Aar, siden Anna ægtede Forvalteren. Da blev den unge Mand staaende i Døren og holdt længe Hænderne for sit Ansigt. Den gamle Klaus vidste ikke, hvad han skulde tænke. „Hvad fejler Dem, Leopold“ spurgte han, og medens han saa spurgte, styrtede Anna frem og rakte jublende den Fremmede Haanden. „Leopold, hvorfor kommer du grædende ind i mit Hus,“ spurgte hun, „er du ulykkelig.“ „Nei, Anna, var Leopolds Svar. „Saa lad os nu være glade og takke Herren; mig har han fort trofast og godt hidtil, mig er tilfalden en Dod, som behager mig. Fader og Moder leve endnu i det gamle Hus. Henrik har giftet sig i Tiefenbach, og det gaar ham godt, og Jakob er i Tjeneste hos den naadige Herre. Mig har Gud forundt en from Ægtemand, hvad større Lykke vil jeg have paa Jorden? Endnu idag sige vi Alle: „Hvem Herren elsker, den tugter han.“

En Zulehistorie.

(„Nationalt.“)

Har J seet de smaa Gutter, der betler paa Gaden ved Zuletid i det bidende Frostveir? Næsten sommerligt er de klædte, med nogle gamle Fjeller bundne om Halsen, og de løber for Eders Fodder og fremplaprer nogle udenad lærte Ord. Ogsaa J fryser og længes efter at komme hjem i den varme Stue, og derfor bliver J ærgerlige paa de Tiggerunger, der løber Eder i Veien. De stakkels Smaa er meget at beklage.

Om en saadan Dreng vil jeg fortælle Eder en Historie; ikke just om saadan en, som man sender ud med Tiggerposen, for han er endnu meget liden, ser Aar gammel, eller maasse endnu yngre; men altsaa om en, som man ganstke sikkert vilde have sendt ud om et Aar eller to. Det var tidlig paa Morgenstunden. I et fugtigt, koldt Kjælderhul vaagnede han op. Hans Bluse var tynd, han rystede af Kulde; siddende paa en Kasse henne i en Krog, morede han sig en lang Tid med at se paa hvorledes Manden sloi ud af hans Mund. — Men han var meget sulten — Time efter Time spandt hen — og han traadte atter og atter hen foran det Leie, paa hvilket hans unge Moder laa; tynd som en Pandefage var Halmen under hende, i

Stedet for en Rude havde hun en Bylt Fisser under Hovedet. Hvilken Skjebne havde ført hende herhen? Sandsynligvis var hun kommen hertil med sin Dreng fra en anden By og pludselig bleven syg.

Helligdagen staar for Døren, derfor havde de andre Kjølderbeboere fjernet sig; kun borte i Krogen stonner, pint af rheumatisk Smerter, en 40-aarig Kone; tidligere havde hun tjent etsteds som Barnepige, nu laa hun ene og forladt paa sit Dødsleie, hun gispede og brummede og skjæble paa Gutten, saa at han var bange for at komme hende nær. I Forstuen havde han fundet noget at drikke, men intetsteds kunde han finde et Stykke Brød; og bestandig vendte han tilbage til sin Moders Leie for at vække hende. I Skumringen blev han greben af Magtelse; allerede for længe siden havde Astenen begyndt at indfinde sig, men Lys blev der ikke tændt. Han besolte sin Moders Ansigt og undrede sig over, at hun slet ikke bevægede sig; og saa faldt han paa sine knæ og tænkte paa sin Haand paa den Dødes Skulder. — Derpaa aandede han paa sine smaa Fingre for at varme dem, og da han nu fandt sin Hue paa sin Moders Leie, gik han famlende og sagte ud af Kjølderens. Han vilde allerede være gaaet tidligere, men han var bange for den store Hund, der hele Dagen havde hylet paa Trappen foran Naboens Dør. Nu var Hunden der ikke mere. Og den lille smuttede ud paa Gaden.

O, hvad det var for en By! Saadant Noget havde han aldrig i sine Dage seet for. Hvor mørk var ikke i Modlysning hertil Natten paa det Sted, hvorfra han kom: hele Gaden der havde kun en Lygte. De smaa lave Træhuse lukkes med Stodder; saasnart det begynder at mørknes, er der ikke et Menneske at se paa Gaden mere, alle lukker de sig inde i sine Huse, og kun Hundene flokker sig sammen, i Hundredevis, maaste i Tusindvis, og hyle og gjør den hele Nat. Men derfor var der ogsaa saa varmt der, og man gav ham at spise. Men her — af! havde han blot en Brødskorpe at stille sin Sult paa! Hvor det summer og larmer imellem hinanden her! Saa mange Lys og mange Mennesker, Heste og Vogne og saadan Frost! Handen staar ud af de syrige Hestes Næsebor og fryser fast i deres Pandeloffer, Hovslagene lyder paa Stenbroen gennem den løse Sne. Og Folk puffes og stødes og — af! hvor han gjerne vilde have Noget at spise, blot et lidet Stykke! Og pludselig begyndte hans Fingre at gjøre saa ondt.

Og igjen en Gade, nei, hvor den er bred! Her bliver man sikkert traadt sønder og sammen, saadan som de Alle striger og kjører imellem hverandre — og Lys, se hvor mange Lys! Hvad er det? Na! hvilken stor Rude! og bag Ruden en Stue! og i Stuen et Træ lige op til Loftet — det er et Juletræ med meget Guldpapir og Gbler: Omkring Juletræet ligger Dukker og smaa Heste. Inde i Stuen løber Børnene omkring, pyntede og renvaskede — og de ser og leger, spiser og drikker. Se der — en liden Pige danser rundt med en liden Gut, hvor hun dog er vakker den lille Pige! Og Musik er der ogsaa, man kan høre den igjennem Vinduesruden. Den stakkels Gut ser det Misammen, og han undrer sig og ler.

Men nu begynder Tæerne paa hans Fodder at gjøre ondt, og hans Hænder er blevne ganske røde, de smaa Fingre kan allerede ikke længere lukke sig sammen, og de gjør ondt ved den mindste Bevægelse. Saa begynder Gutten at græde ynkelig og løber videre.

Gjennem en anden Kude ser han igjen ind i en Stue, der er smykket med Juletræ; paa Bordet ligger der Kager af alle Slags, Mandelkager, røde og gule Kager; der sidder fire, rigt pyntede Damer der inde — Enhver, der kommer ind, giver de Kage, og Dorene gaar stadig op og igjen; der kommer mange Herstaber der ind fra Gaden! Den Lille lister sig hen til Døren, aabner den og træder ind i Stuen. Hu! hvor man skriger op og vinker ad ham, at han skal gaa. En af Damerne træder hurtigt hen til ham, stikker ham en Skilling i Haanden og luffer Døren ud til Gaden op for ham. Hvor den Lille da bliver bange! Skillingen ruller fra ham ned paa Trappetrinene: han kan jo ikke boie Fingrene for at holde fast paa den. Hurtig, hurtig løber han videre — hvorhen ved han ikke selv. Og han løber og puster i Hænderne. Men hvad er det! Folk staar og stimler sammen: i et Vindue bag ved Glasruden er der udfillet tre smaa Duffer, pyntede i røde og grønne Klæder og ganske som levende. En gammel Mand sidder og sægter med Armen, som om han spillede paa en stor Violin: Andre staar ved Siden af ham og spiller paa smaa Violiner, nikker i Takt med Hovederne, ser paa hinanden og bevæger sine Læber, de taler rigtigt, kun hører man ikke, hvad de siger, fordi Vinduesruden er imellem. Den Lille tænker først, at de maa være levende. Men da det pludselig gaar op for ham, at det er Duffer, giver han sig til at le. Saadanne Duffer havde han endnu aldrig før seet i sit Liv. Vel er han nær ved at græde, men naar han ser paa Dufferne, bliver han igjen helt fornoiet tilmode. Pludselig forekommer det ham, som om En bagfra griber fat i hans Bluse, og der staar paa en Gang en lang ondskabssuld Lommel bag ved ham, der slaar ham i Hovedet, river Huen af ham og spænder Benene under ham. Han falder omfuld. Folk skriger op. Og da han bliver bange, reiser han sig hurtigt op* og løber — hvorhen ved han ikke — ind i en fremmed Gaard og skjuler sig bag ved en Bedstabel.

„Her er mørkt,“ tænker han, „her vil man ikke kunne finde mig.“ Han sætter sig ned paa Hug og kan neppe trække Beiret for bære Angest. — Paa en Gang bliver det saa lyst omkring ham, saa forunderlig lyst. Hænder og Fodder gjør ikke ondt mere, Varmen gennemstrømmer hans Legeme, han føler sig saa varmt, som om han sad ved Ønnen. Og nu igjen farer der en Gysen igjennem ham, — han var jo falden i Sovn. Hvor her er godt at sove — han vil sidde her en Stund endnu og saa igjen ud til Dufferne. Og da han ser Dufferne i Drømme, smiler den Lille — ganske som levende, — medens Dufferne spiller, er det, som om hans Moder synger en Buggevisse for ham. Jeg sover, Moder. Na, her er saa godt at sove her. — Kom til mig til Juletræ, min Gut, siger en blid Stemme ovenfor ham. Den Lille tænker, at det er hans Moder, der kalder paa ham,

men nei — hende er det ikke. Han føler En bøie sig ned over ham og i Mørket slynge sine Arme om ham. Og hvilket Lys der skinner ham imøde! Og se det Juletræ! Men nei, det er jo intet Juletræ. Alt glimrer og lyser, og rundt om ham er der lutter Duffer. Men nei, det er Gutter og Piger i lyse Klæder, de flyver hen til ham, kysser ham og tager ham med sig, og han flyver selv. — Der ser han sin Moder smile glad hen til ham. Moder! Moder! Af, hvor her er stjont. Moder! Og Børnene kysser ham igjen, og han fortæller dem om Dufferne bag ved Vinduesruden. Hvem er J, Gutter? og hvem er J, Piger? spørger han smilende og hjærtegnede dem.

Det er Kristi Juletræ, svarede de ham. Paa denne Dag har Kristus altid et Juletræ for de Børn, der intet Juletræ faar paa Jorden.

Og den Lille faar at høre, at Gutterne og Pigerne har været saadanne Børn som han selv. Nogle var døde af Kulde, andre af Sult, atter andre af Brygl, og andre igjen, fordi de havde manglet Pleie endog under saadanne Engdomme, som de vilde have kunnet komme sig af, naar de blot havde faaet en liden Hjælp. Og Alle er de nu her, Alle er de som Engle, Alle hos Kristus, der strækker sine Hænder ud imod dem og velsigner dem og deres stakkels Mødre. — Og Mødrene staar ved Siden af, gjenkender sine Gutter og Piger, flyver hen til dem, kysser dem og tørrer Taarerne af deres Kinder og beder dem om ikke at græde, for her er det saa godt at være.

Om Morgenen fandt Gaardskarlen det lille Lig af den ihjelsfrosne Gut bag Bedstabelen.

F. W. Dostojewsky.

Nogle Julestikke i England.

(Efter Ev.-Luth. Gemeinde-Blatt).

Et Hovedtræk i den engelske Julefest har fra gammel Tid af været den almindelige Deltagelse af alle Stænder, og at de sociale Stranker spandt, saalænge Julen varede. Det var, som om Bevidstheden om den forjættede, store Glæde, som skulde vederfares alle Folk, ogsaa paa denne Maade søgte sig Udtryk. I de Riges og Mægtiges Paladser, fra det kongelige Slot til Adelsmandens Gaard feiredes denne Festens Tid med stor Beføstning, dog ikke i fornem Afsondren, men med aabent Hus, aabent Bord og aaben Kasse; og da engang den Skik, at Adelsmændene opholdt sig i Hovedstaden og der deltog i den glimrende Festglands, havde faaet Overhaand, udgik en kongelig Befaling om, at Enhver skulde drage hjem for Jul og der i sin egen Kredts og i Fællesskab med den nyde Juleglæden, ove Goddxidighed og have Omgang med sine Naboer. Paa denne Maade blev Festglæden som en stor, bred Strøm, der udbredte sig over det hele Land og Folk, og Juletiden saadan, at den havde Noget at byde Enhver. Bonden, Forpagteren,

ja Fattigmanden og Jndersten blev i disse Dage delagtig i de samme Nydelser som deres nærmeste Herremand og Godsseier, ja i en vis Forstand som Kongen og Hoffstaten; thi Forberedelsen til alleslags Forlystelser, Optog og Lege i Grevernes og Baronernes Haller lignede nøiagtig, hvad der foregik ved Hoffet. Borgere og Bønder, Haandverkere og Daglønnere blev i disse Dage delagtige i Forrettigheder, fra hvilke de ellers var udelukkede, og nød disse Privilegier ikke bare som en Dieblikkets Begunstigelse, men som Noget, de havde virkelig Ret til, idet Parlamentsforordninger, som udelukkede Menigmand fra mangehaande Feste og Forlystelser, udtrykkelig undtog Juletiden. Ligeledes blev der seet efter, at de Mænd eller Korporationer, der havde at gaa i Spidsen og træffe de forstjellige Foranstaltninger, ikke unddrog sig disse Pligter. Saaledes blev engang de Retslærde af en af de fire saakaldte Inns of Court under Jakob I straffede, fordi de havde vægret sig for at deltage i visse Forlystelser, hvilke de som alvorlige Mænd ansaa for uværdige. En standsmæssig Beføstning gjaldt som en Uressag, og da de fire Inns of Court under Carl I foranstaltede en „sparson“, men almindelig Julemæsserade, beløb Udgifterne sig alligevel til over 100,000 Dollars, en Sum som efter Nutidens Pengeværdi maatte ansættes betydelig høiere. Saa vigtige ansaaes disse Julefestligheder, at der til deres Vedelse ved Hoffet og paa de Mægtiges Adelsstæder oprettedes et særskilt Embede, Festlighedsforstanderens, en Magthaver der havde under sig en talrig Hoffstat, en Kansler, en Statmester, en Kammerherre, Raadsherrer, en Theolog, en Philosoph, en Astronom, en Poet, en Læge, en Apotheker, en Tolt, en Hofnar, fremdeles Hurtigløbere, Herolde, Trompetre, Blæsere, Bauteslagere, Sægere, Taftenpillere, Spasmagere og en hel Del Andre, der stod under hans Kommando, samt endelig en Almisseuddeler, der ved hans Processioner maatte uddele Suenpenge blandt Folket. Denne store Herre gebærdede sig i sine Regjeringsdage aldeles som en Konge, førte en Titel, der var 6—7 tætrrykte Linier lang, og afholdt Festspektakler, mod hvilke Londons Lord Mayors Optog var for Intet at regne;*) en sliq Festsonge for Maret 1635 udfoldede en saadan Pragt, at han foruden de Midler, som ellers tilflod ham, maatte spørge til over 10,000 Daler af sin egen Pung. Mindre prægtige, men ikke mindre vigtige i sin Kreds end Festsongen i London i sin, ja maasse endnu betydningsfuldere i sin korte Regjeringsstid var samme Slags Funktionærer i Emaabhyerne, Landsbhyerne og Flekterne udover Landet, hvem Høi og Lav uden videre underordnede sig.

Komme vi nu til de enkelte Træl ved den engelske Julefest, der for en stor Del har vedligeholdt sig til vor Tid, saa er det Første, der falder i Minde, den mærkværdige Livlighed i Gaderne og paa Landet. Saaledes

*) Af denne Beskrivelse maa vi antage, at Forfatteren med den nævnte Festlighedsforstander (Freudenmeister) sigter til den saakaldte Lord of Misrule. Baa de heraf og af de gjæffelige Optog, som før i Tiden i de katholske Lande fandt Sted ved Paafestpittiden, ser man, hvorledes Hedenstabet gaar igjen og spørger.

tager man afsted tilføds og tilhest; paa alleslags Kjøretøier, Postvogne, Omnibusser, Droster, Fjerspændere, Tospændere o. s. v. drager man, Enhver til sin By, og efter Høitiden atter tilbage. Især er det Skoleungdommen, som fra sine Skoler iler til Hjemmet.

Men ogsaa andre Vandrere maa her omtales, nemlig de ombankende Sængere, som hele Adventstiden igjennem i Nattens stille Timer gjør sin Runde. Jo mere Julefesten nærme sig, desto mere vedholdende synge de sine natlige Julefange, indtil de endelig lige fra Juleaftens Eftermiddag, hele Natten igjennem og lige til den lyse Morgen larmer og stoier fra Dør til Dør og straalet dels urgamlle, dels nyere Sange, bestemte enten for deres Dren, der sidder lunt ved Arnen og venter, til Sangen er over, eller for deres, der først fra det Fjerne hører Tonerne i sine Drømme, saa vækkes, naar de kommer nærmere, og endelig staar op for at give Sangerne den forventede Stjært, hvorpaa de med Opmærksomhed lytte til Røret, medens det drager videre og spinder i det Fjerne. Der er en Mangfoldighed af Sange, som synses af disse Omstreifere, og man har i nyere Tid offentliggjort omfangsrige Samlinger deraf, ja der udbydes endogsaa nutildags paa mange Kanter af England enkelte Ark med saadanne Sange tilsalgs. Til dels findes der, især blandt de ældre Christmas carols, som man kalder dem i England, vakre Sange, enfoldige og inderlige, men som kun fromme og troende Hjertes ret forstaar at vurdere.

En anden Skik, bestemt, ikke til at tiltale Dret, men Diet, er, at Husene og Kirkerne, især paa Landet om Juleaftenen smykkes med Alt, som bare er grønt, saasom Stikpalmer, Laurbær, Vedbende o. s. v.

En urgammel Julestik er det fremdeles, at man paa Familiearnen brænder en forsvaig Bedstube. Fra forrige Aars „Julestube“ opbevares et forfullet Stykke, der atter gjøres glødende for at bringe den nye Stube i Brand. Naar saa denne blusser lystig op, sætter man sig med Venner og Naboer i fortrolig Klynge omkring den, over Gæstfrihed, trakterer med Mad og Drikke og fornøier sig med fortrolig Samtale. Stubben brænder til jert ud paa Natten, hvorpaa Resten slukkes og opbevares for at gjøre Tjeneste som Nøveved næste Jul. I de mere Velhavendes Huse brændes ogsaa store, lange Lys, prydede med Ewiggrønt.

Første Juledags Morgen er Gaderne rundt omkring i Stæderne og Landsbyerne opfyldte af festligt klædte Mennesker, der strømmer til Kirken, fra hvis Taarn Klokkerne kalder til Gudstjeneste. Her faar de da høre om den store Glæde, som er alt Folk beredt. Her maa dog bemærkes, at de fleste saakaldte Dissentere, Presbyterianere, Kongregationalister, Methodistere o. s. v. hverken feirer Jule eller andre Feste med offentlig Gudstjeneste, naar de ikke falder ind paa en Søndag; hos flere, f. Ex. Wesley's Methodisterne, begynder dog Gudstjeneste om Juleaftenen at komme i Brug.

Efter Formiddagens Gudstjeneste følger i de engelske Huse et stateligt Middagsmaaltid; Julebordets Hovedret er den engelske Nationalpiise Plum-pudding, som ikke skal findes nogetsteds udenfor England. Overhovedet har

i England lige fra gammel Tid af en ivrig Omsorg for Mad og Drikke i Julehelgen været fremherskende hos Fattige som hos Rige. Paa Torvene, hos Slagterne, Bagerne, Bildthandlerne og Alle, der handler med Levnetsmidler, ophobes lige før Jul større Mængder af Vittualier end ellers i hele Aaret, og i de enkelte Kjøkkener har Husmoderen og Pigerne saa travlt med at slagte, plukke og bage, som om der forestod en hel Jndfbartering. Over hele Huset og langt ud paa Gaden fornemmer man den krydrede og lævre Duft; Forraads-kamre og Skabe fyldes lige til de øverste Hylde; Kurve og Fade er nu langt fra tilstrækkelige.

Foruden Plumpuddingen maa ogsaa nævnes den saarel i England som her i Amerika bekendte Mince-Pie, om hvis Oprindelse Sagnet beretter følgende: Deigen som man tidligere gav en langagtig Form; skal oprindelig have betydet Jesu Krybbe og det krydrede, duftende Indhold de Skatte, som Østens Bise nedlagde i Krybben. Puritanerne vilde derfor ikke vide af denne Ret, som de holdt for et Stykke papistisk Overtro, hvorimod Bapisterne paa sin Side ansaa Hjdselsen af Mince-Pie som et Tegn paa Rettroenhed og gjerne satte den frem for fangne Puritanere, som trods ivrig Protest maatte sætte den tillivs. Ogsaa i det protestantiske England har dette Fortidens Bagværk beholdt sin Plads, om end under en anden Form. Mange Englændere spiser endnu Mince-Pie med Resten af den gamle Overtro, især den Tro, at i saomange forskjellige Huse, som man spiser Mince-Pie Juleaften, saa mange Maanedere af det nye Aar skal man leve lykkelig. (?)

En anden gammel Juleret er „Brawn“, Wildsvinefød, der lægges i Muller, omtrent 2 Fod lange og 10 Tommer tykke, omvikles med Bidjesletning og bringes paa Torvet. Ved Erobringen af Calais skal Frankmændene, hos hvilke denne Spise var ukjendt, have fundet store Forraad deraf, og de franske Munke, da de havde smagt den rigtig grundigt, udraabt: „O, hvilken deilig Fisk.“ hvorpaa de strax optog den nye „Fisk“ blandt sine Fastespiser.

Af Fugl fik Kalkunen den fornemste Plads paa Julebordet; ved dygtig at gjøde den søgte man at gjøre disse Dyr saa store og delikate som muligt.

Som Drik horte til en fuldstændig Julefest Vin eller Øl med Sukker, Mustat og stegte Øbler, en Blanding, som Husherren selv pleiede at tilberede. Omkring en Balle heraf er gjerne første Juledags Aften de ældre Medlemmer af Familien og fra Nabolaget forsamlede, medens Ungdommen tilbringer Tiden til langt paa Nat med Lege o. s. v.

Anden Juledag blev tidligere almindelig, nu af og til paa mange Steder, især i London, brugt som „Gavedag“, eller, om man vil udtrykke det rigtigere, benyttet til et Slags Tiggeri, som vistnok ikke skal gjælde som saadant, men som anses for en Rettighed der beror paa gammel Skik og Brug. Kjøbmandsbud, Haandværkspjende o. s. v. venter af sit Herkabs Kunder, hos hvilke de i Aarets Løb har afleveret sine Sager, en „Drikkefilling“ til Jul, gjør St. Stephansdag sin Kunde og ringer paa hos Enhver for at („gratulere Jul“ og) modtage sin Dufør. Ogsaa Postbud,

Kampetændere, Bnhbud, Skorstensfeiere og Vægtene indfinder sig, frembærer mundtlig, skriftlig eller endog paa Tryk sine Juleønsker og faar sin Betaling. De Udgifter, som denne Skik forvolder især de Velhavende, er ikke ubetydelige; thi det ventes, at Julegaven skal staa nogenlunde i Forhold til Husets Formuesomstændigheder, ja de forskjellige Buds Herstaber betragter en paa-faldende liden Juleydelse ikke blot som en Overseen af deres Undergivne, men endog som et Tegn paa Misfornoielse med dem selv. Og dette er et Træk, som vel kan bringe os til Eftertanke. Vi ved, at vor Herre og Frelser vil betragte det, som vi gjør mod hans ringeste Brødre som gjort mod ham selv, og at han hos den, som har faaet Meget, ogsaa søger Meget. Anledning til at øve Velgjerninger have vi altid. Og da den hjære Gud ikke blot med Ord har forskret os om sin Kjærlighed, men ogsaa givet os saa store Beviser derpaa, og beriget os med saa mangeslags Gaver, saa vilde det somme sig, at ogsaa vor Tak ikke blot viste sig i Ord, men i Gjærninger, paa det at hans Rige maa udvides og hans Kjærligheds Lov udbredes blandt Alle. Han selv, den dyrebare Frelser, velsigne ogsaa paa os sin hellige Fødsels Fest!

E.

Forfjellige Slags Notitser.

Staten Iowa har (ifølge Folketællingen i 1885) kun 1 By (Hovedstaden Des Moines) med over 32,000 Indbyggere; 4 (Dubuque, Davenport, Council Bluffs og Burlington) med over 20,000; 1 (Sioux City) med over 19,000; 5 (Cedar Rapids, Clinton, Keokuk, Muscatine og Stumva) med over 10,000, og 43 med mellem 2000 og 10,000 Indbyggere.

— Efter ovennævnte Folketælling har Decorah, naar West Decorah ikke medregnes, kun 2698 Indbyggere; men at der alligevel er samlet megen Kapital i den lille By, kan sees deraf, at det har 6 eller 7 Skatteydere, som betale over \$300.00 i Stat, 11 som betale over \$200.00 og 27, som betale over \$100.00. I de fleste Tilfælde repræsenterer Skatterne fra 1 til $1\frac{1}{2}$ pCt. af den stattepligtige Eiendoms virkelige Verdi.

— Enken efter forhenværende Gubernør John Wood, Grundlæggeren af Byen Quincy, Illinois, døde i nævnte By i forrige Maaned, 81 Aar gammel.

— Den 21de Januar (eller maaske den 14de) stod en ung Mand ved Navn Canale udenfor sin Faders Apothek i Center Street, New York, da en Forbryder just var rømt fra Politiarresten, "The Thombs", og flygtede nedad Gaden; en Politibetjent forfulgte Forbryderen, og skjød efter ham, men traf og dræbte den nævnte unge Mand.

— Illinois Central Jernbane Kompagni er isjærd med at bygge en „Staalbro“ over Ohiofloden ved Cairo, Illinois, der ser ud til at blive en

af Landets mærkeligste Brobygninger; den skal blive 1 Mil lang og lægges 53 Fod over Høibandsmærket; Opstigningen til Broen paa begge Sider vil blive $1\frac{1}{2}$ Mil, det bliver altsaa i det Hele en Bro paa 4 Miles Længde.

— Mormoner siges at have en „Lobby“ i Washington, der indtil Midten af forrige Maaned skal have kostet dem $\frac{1}{4}$ Million Dollars. En „Lobby“ er private Personer, som er udsendte for at paavirke Kongresmændene i en eller anden Særinteresse, i dette Tilfælde altsaa til Gunst for Mormonerne og deres Flerfoneri. En af Oldtidens Politikere skal engang have ytret, at ingen By var uindtagelig, naar der kun var en saa stor Abning paa Muren, at et Væsel belæsset med Guld kunde slippe igjennem.

— Det hændte engang i 1879 i Los Angeles, Cal., at et Væsel aad en Valle Hø, som ikke tilhørte dets Eiermand; deraf opstod en Rets sag, som varede i 7 Aar, hvorefter Eieren af Høballen fik Dom for \$3.10 til Erstatning.

— Englands ivrigste Fisker er for Tiden Alfred Denison. Han er lige bekendt som Laxefisker og som Samler af Fiskebøger. Hans Bibliothek af faadanne er det fuldstændigste i Verden; det omfatter alene 2148 engelske Bøger. Under hele Laxefæsonen fisker Denison utrættelig fra Morgen til Aften i de af ham forpagtede Strækninger af de ypperlige Laxeelve Tweed og Neis. Ifølge The Anglers note book har han i disse to Elve i tretten Aar, fra 1871—1883 taget 2430 Lax med en samlet Vægt af 29,122 Pund. Hans bedste Aar var 1873 med 357 Fisk, veiende tilsammen 4487 Pund, og hans bedste Dag var samme Aar i Tweedfloden, da han havde 20 Lax paa Krogen, hvoraf han fik 16 i Land med en samlet Vægt af 280 Pund. (Mgbl.)

— Politiske Forhold paa Sandwichsøerne. Af en Korrespondance til „Drammens Blad“ hidsettes:

Parlamentet traadte sammen den 30te April, og vil sandsynligvis forblive samlet endnu en Maanedstid, eller til Udgangen af Juli. Det kan ikke interessere Bladets Læsere hynderligt at faa et Referat af Forhandlingerne, kun saa meget vil jeg sige, at foregaar der meget rart „i Verden o. s. v.“, saa foregaar der endnu rarere Ting i det herværende Parlament. Jeg vil bare fortælle et Par Episoder, og De kan da selv domme. Det er nu her som hjemme, at Regjeringen sidder inde med Magten — har Bugten og begge Enden — og Oppositionen er magtesløs.

Under Behandlingen af et Forslag til et Tillæg til Loven om Salg af berusende Drikke hændte Følgende: En Paragraf skulde lide saaledes, at Salg af berusende Drikke skulde være forbudt til „Kvinder og Mindreaarige.“ En af Repræsentanterne foreslaar, at det skal hede: „Kvinder, Mindreaarige og Kronens Ministre.“ Dette tog disse Sidste naturligtvis ilde op, og Repræsentanten blev paalagt at gjøre Undskyldning for Huset, samt afgive Forklaring, hvorfor Ministrene skulde være med blandt Undtagelserne. Dette gjorde han da den næste Dag, og benytter saa Anledningen til at beskylde

Indenrigsministeren for at have været overstadig beruset i Parlamentet den foregaaende Dag, hvilket gav Anledning til hans Tillægsforslag, da han fandt, det var til Nationens Skam, at Saadant kunde ske. Hans Undskyldning blev ikke taget for god, og han gjentog den derfor næste Dag igjen, dog udtryffeligt bemærkende, at han kun bad Huset om Undskyldning, ikke Ministrene. Da vedkommende Repræsentant er en god, om end lidt hidsig Taler, saa „gjennehæglede“ han dem ordentligt. Den, der egentlig skulde have bedet Huset om Tilgivelse for uparlamentarisk Opsørsel, nemlig Indenrigsministeren, slap fri derfor.

Saa var en af Repræsentanterne bleven valgt ved, at han havde brugt Bestikkelser og begaaet andre „Uregelmæssigheder“ ved Valget. Han blev derfor anklaget, sat under Tiltale og af Retten dømt til 50 Dollars Mulkt for „ulovlig Fremgangsmaade ved sit Valg,“ og det blev bevist, at han ei vilde være bleven valgt, hvis han ei havde brugt Kneb; men trods dette sidder han den Dag idag noksaa fry i Thinget, da Majoriteten (Stemmebrøget) godkjendte hans Valg.

Da den lovgivende Forsamling her bestaar baade af Hvide og Indfødte og der saaledes tales to forskjellige Sprog, er man tvungen til at benytte Tolk, idet flere af de Hvide ei forstaa Kanakisk — ialfald ei tilfulde — og endnu flere Kanakere ei forstaa Engelsk. Begge Sprog ere ligeberettigede. Saa hendte det en Dag, at et Dokument blev foredraget paa Kanakisk, og Majoriteten — Indfødte — forsøgte at sætte det Dokumentet vedkommende Forslag under Votering. Flere af de Hvide protesterede, da de ei havde forstaaet Meningen, ja selv Udenrigsministeren maatte erkjende, at det samme var Tilfældet for hans Vedkommende, og endda holdt det haardt at saa Forslaget overjat! Det gik dog med, jeg tror 2 a 3 Stemmers Overvegt.

— Ruinerne af Munkeby Kloster staar tildeels endnu igjen, skriver en Indsender til „Indtrønderen“:

Dette Kloster, som ligger i et Dalstrøg omkring en halv Mil fra Levanger By og nedenunder Gaardene Munkeby og Munkerstad, har i gamle Dage været en Afdeling af Tutterøkløstet.

Det er bygget af Form som en Korskirke. Selve Skibet er af den antagelige Længde 30 Alen, men derimod kun omtr. 12 Alen bredt. De to Tilbygninger paa Siderne, som danner Korset, er 8 Alen i Firkant.

De hoieste gjenstaaende Murdele er 10—12 Alen og af et Par Alens Bredde.

Endskjønt flere af Murene er betydelig hoiere, saa findes dog ikke paa disse noget andet Tegns til Vinduer, end nogle smaa firkantede Huller af en Fjerdedels Alen i Gjennemsnit.

Paa Klostersets nederste Mur findes en Portal, forskjellig fra Nutidens derved, at medens disse er videre udtil end indtil, er denne betydelig videre inde end ved Indgangen.

Klosteret er helt forfaldent og der er saavidt vides heller ikke paatænkt

nogen Udgravning og Rensning af dette. Tvivlsomt vilde det ogsaa være, om Sager af nogen historisk Interesse her vilde findes.

I de Tider, hvorfra det maa antages, at Klosteret har sin Oprindelse, var Løngange, Gange under Jorden, meget almindelige, især i Borge og Klostre. Paa Grund af, at der i Murene ikke sees noget tydeligt Tegns til Dorforbindelse mellem selve Skibet og Tilbygningerne, synes det ikke umuligt, at underjordiske Gange forbandt Bygningerne. Dette er imidlertid lettere antaget end afgjort, da de nedfaldne Murmasser aldeles umuliggjør en Undersøgelse heraf, før disse er bortskaffede.

— En norsk Sømands Fortælling og Redning. For Redaktionen af „Egersundsposten“ er fremlagt et Brev fra Doboy (Amerika), som en Enke hersteds for nogen Tid siden modtog fra sin Søn, hvorfra følgende er et Uddrag:

„Efterat jeg havde forladt den norske Bort i New York, gik jeg ombord i en Nova Scotia Skonnert, som skulde gaa fra New York til Portorico. Da vi havde været i Søen 3 Dage, blev det en sørgelig Tilstand, idet vi mellem Kl. 2 og 3 fik en Byge, der ikke saa ud til at være meget Vind i, men da den kom, var den forfærdelig. Vi fik blot laare Roilen, hvorpaa Fartøiet kantroede rundt. En Stund efter fik jeg saa megen Kraft i mine Lemmer, at jeg fik kravle mig op paa Bunden af Braget efter den Rjætting, der var fast langt nede paa Noret. Da jeg kom saa høit over Vandet, at jeg kunde saa Fodfæste paa den Bolt, hvori Rjættingen var befæstet, kunde jeg lægge begge Hænderne paa Skjolen og saaledes arbejde mig op paa Bunden af Braget. Da jeg kom op og ingen Andre saa, — altsaa alle de Andre druknede — kan du tro, kjære Moder, at der kom mangt og meget i mine Tanker.

Jeg takker Gud, fordi han var mig nær! Det var ikke af min egen Magt, jeg kom op paa Braget og blev reddet. Nei, min Magt var liden dertil, om ikke Gud havde hjulpet mig.

Jeg maatte forblive ialt 4 Dage og Nætter paa Braget, jeg havde ikke andet at leve af end en Slags Skjæl, som vi kalder for Langhals. Havde der ikke været saa mange af dem, saa havde jeg aldrig levet de 4 Dage. Det var mig ondt at spise dem, men da Hungeren kom over mig, var de lige saa gode som noget Andet. Den fjerde Dag fik jeg se et Skib, som nærmede sig. Da jeg antog, at de kunde se mig i Riffert, tog jeg af mig Busjerullen, som jeg havde paa mig, for at vinke til dem, men da jeg vilde staa op, kunde jeg ikke staa, saa afmægtig var jeg blevet. De fik imidlertid Die paa mig, brusede bat og hev en smækker Line til mig, som jeg bandt fast under mine Arme, hvorpaa de halede mig ombord. Det var en snil Kaptein, hans Naavn var Brown, han pleiede mig saa godt, som Noget kunde det, for jeg var saa afmægtig, at jeg ikke kunde staa. Vi havde længe Modvind, og det varede længe, før vi kom hertil. Jeg fik en næsten ny Troie samt Buxer og nogle andre Klæder af ham og ligeledes noget af hver af Mandskabet, saa at jeg havde næsten en fuld Sæt, da jeg gik iland. — Jeg har nu faaet Høre igjen; jeg haaber med Guds Hjælp ikke at

komme i saadan Fare mere, men onsker, at det maa blive mig til Nytte for Fremtiden og vække mig til alvorlige Tanker. Jeg er nu ganske raff igjen som for."

— En mærkelig Fuglesælde. „Tidskrift for Fjertræavl“ meddeler efter „Blåt. f. Gøff.“ følgende: Paa Kap Spartel, det lige overfor Gibraltar liggende Fjorberg paa Marokkos Kyst, findes et Fyrtaarn, som underholdes af 11 søfarende Nationer i Forening. I Vaar- og Høstmaanederne ere Beboerne af dette Taarn ofte Vidner til sælsomme Fænomener, der ere begrundede i de endeløse Tog af alle Fuglearter, som henimod Vinteren forlade Europa for at søge et varmere Klima og vende tilbage dertil ved Foraarets Indtrædelse. I saadanne Nætter, naar Stormen hylér, og et uigjennemtrængeligt Mørke indhyller Hav og Land, straalér den oplyste Kuppel paa dette Fyrtaarn de vandrende Trækfugle imøde paa lang Afstand. I kompakte Masser styre de da sin Flugt imod hint høje Punkt og kaste sig med fuld Kraft mod Taarnet, som de omkredse og indeslutte, og imod hvis Gitterværk, der omgiver den egentlige Lanterne, de bogstavelig knuses, blændede af det stærke og uvante Lys. Skriget af dem, fortæller et Dienvidne, og de dumpe Lyd, naar de i Masser prelle mod Taarnet, vedvare Timer igjennem, indtil de udmattede Fugle enten leire sig eller drage videre. Et lige saa sælsomt som sørgeligt Skue er det da den næste Morgen at se den forfærdelige Udelæggelse, som Fyrtaarnet har anrettet blandt disse Fugle; i Hundredevis ligge de overalt omkring med knuste Hoveder, brækkede Binger eller sønderslaaede Næb eller hænge endnu oppe i Gitterværket. Men Beboerne af Fyrtaarnet samle ikke sjelden uden stor Møie et rigt Bytte af Snepper, Bagtler, Uender, alle Slags Sangfugle og selv af større Fugle.

— En storartet Fiskevandring. En til Ekerfjund indkommet Kaptein beretter følgende i „Vestlændingen“:

Den 3die Julie 1886, da han med sit Skib befandt sig vestenfor de Azoriske Øer eller paa 34 Gr. 47' n. Br. og 40 Gr. 34' Vest for Greenwich paa Rejse fra Trinidad til Marseille, opdagedes en umaadelig Masse af Fisk, tildels saa tæt, at det næsten syntes som om Skibets Fart derved sinkedes. Saa langt Øiet kunde naa fra Mastetoppene saa man det samme Syn baade mod Øst, Vest, Nord og Syd.

Fisken svømmede alle som en i østlig Retning. Det mærkeligste er imidlertid, at det samme Fænomen observeredes uafbrudt lige til den 23de Juli, da Skibet befandt sig paa 36 Gr. 48' n. Br. og 9 Gr. W., (kort Tid derefter fik man Land isigte ved Kap St. Vincent paa Spaniens SW. Spids), hvor Stimen med engang forsvandt. Altsaa i samfulde 20 Etmaal var Skibet omringet af dette Fiskestim.

Flere Dage havde Skibet Modvind og maatte krydse, men overalt, hvor man styrede i nordlig, sydlig eller østlig Retning, var Fiskestim paa Fiskestim, alle svømmende i østlig Retning, efter al Sandsynlighed mod Afrikas sandige Kyst for at lege.

Hver Dag fiskeðes, hvad man onskede. Stimene vare saa tætte, at man aldrig gif Glip af Fangst.

Fiskemasken bestod af, hvad man paa engelsk Somandsprog benævner Shippacks, Bonettes, Albacores, samt endel mindre Fisk, hvis Navn ikke kjendes. Af Albacores fiskeðes enkelte, der veiede mellem 50 og 60 Pund.

Jungen Hai eller anden Rovfisk faaes blandt Stimene.

Om Nætterne havde man et overmaade prægtigt Skue, idet Havet, saa langt Diet kunde naa, paa Grund af Morilden saa ud som en eneste lysende Søflade.

I en Strækning af henimod 300 Somil foretog altsaa disse Fiskestim sin Vandring for at naa sine Vegepladse. Den gamle Aaastand, at Vaarsilden kom fra Grønland elles Ishavet, for at lægge sin Rogn paa Norges Vestkyst, synes efter dette ikke at være saa urimelig endda. Beretningen er, skriver Bladet, fuldkommen sandfærdig. Af Interesse for Sagen har vi konfereret med flere af Skibets Mandskab. Alle Beretninger ere samstemmige.

— I Bladet „Naturen“ skriver Dr. Reusch om kostbare norske Stenarter; Bort Land besidder flere pragtfulde Stenarter, der kan afgive Materiale for en smuk Kunstindustri. Prof. Kjerulf har ved Udstilling af Prover i Universitetets Mineralkabinet og tillige paa anden Vis allerede i mange Aar virket for at henlede Opmærksomheden herpaa. Nu er der Udsigt til, at denne nye Industri vil komme i Gang. Vor berømte Landsmand, den Reisende Carl Boø, der forbinder en Videnskabsmands Blik med en praktisk Mandes Skjøn, har, sammen med sin Slægtning, Overretssagfører Schwabe-Hansen, gjort en særdeles lovende Begyndelse. Som Materiale har han fornemmelig benyttet den lysegrønne, saakaldte ædle Serpentin paa Modum. Denne Stenart bestaar af vandholdig kiselsur Magnesia og er forholdsvis blød, saa den med Letthed lader sig dreie og behandle paa anden Vis. En stor Fordel er, at den, saavidt vides, ikke andre Steder end netop hos os forekommer i saadan Mængde, at den kan gøres til Gjenstand for Industri. Sjældenheden spiller naturligtvis en stor Rolle til at bestemme Varens Pris ved saadanne Gjenstande, som det her gjælder.

En anden Stenart er Osmagnesit, der er spættet af grønne og hvide (eller undertiden lyst rosenrøde) Flækker. Det Grønne er Serpentin eller med en anden Benævnelse Ofit, det Hvide er Magnesit, der bestaar af kulsur Magnesia. Osmagnesitten forekommer ogsaa paa Modum. Undertegnede har for Carl Boø undersøgt de forskjellige Forekomster og fundet dem store nok til, at man paa dem kan grundlægge en Industri endog med betydelig Produktion. Af de anførte 10 Stenarter er forarbejdet en hel Del Vaser og andre dreiede Kar, som har været udstillede i Kunstindustrimuseet og hos Kunsthandler Abel.

Et meget smukt Mineral, som er graaligt med et i forskjellige Farver lig Perlemor spillende Skin, er den saakaldte labradoriserende eller irisierende

Feldspat. Denne har hidtil kun været kendt fra Fredriksværnsøegnen, men fra en ny Forekomst ved Laurvik har nu de nævnte Herrer ladet forfærdige særdeles nydelige Smaating: Vaser, Signetkaster m. m. Disse har tiltrukket sig almindelig Beundring.

Ogsaa med andre Mineralier er der gjort Forsøg, saaledes med Avanturin-Feldspat fra Tvedestrand og den smukke rosenrøde Tullit fra Lerøien ved Throndhjem. Disse Stenforter synes dog ikke at kunne opnaa den samme Betydning, som de øvrige. Den første findes i altfor ringe Mængde, den anden er saa skjør, at den kun vanskeligt lader sig bearbejde, i det Mindste med den hidtil anvendte Teknik.

Til Slut vil jeg henlede vore Industridrivendes Opmærksomhed paa en, navnlig for større Pragtgenstande, udmærket stiftet Bergart, nemlig en mørk Augusthyenit med farvefættende Feldspat fra Fredriksværn. Den smukkeste af de Varieteter, jeg har havt Anledning til at se, er en, der er bleven bearbejdet baade af Grønseth & Co. og af Hr. N. S. Beer her i Byen. Af den er der ved Akerhus Strafanstalt udført et poleret Gravmonument bestaaende af et Fodstykke med en stor Soile; dette er maaske det smukkeste høst og udførte Stenhuggerarbejde. Monumentet var eller er bestemt for en Verdensudstilling og vil visstnok vække Opsigt ved en saadan.

— Middel mod Borter. Et meget simpelt Middel til at faa Borter til uden Smerte eller Smerte at forsvinde, er følgende: Man tager en temmelig stor raa Potet, huler den ud, skjærer det, man paa denne Maade har strabet ud, i nogenlunde smaa Stykker, blander det med noget Salt og putter det igjen i Poteten. Naar man et Par Gange om Dagen, især om Aftenen, smører Borten med den saaledes fremkomne Saft og lader denne tørre af sig selv, vil Borten efterhaanden i Løbet af 14 Dage visne og forsvinde, uden at efterlade det mindste Spor. En Indsender i „Nationaltidende“ har selv prøvet Midlet og garanterer derfor.

— Warts may be removed by touching them with nitric acid by means of a glass rod dipped into it. This should be done once a day and the corroded part removed by rubbing off before acid is again applied. When the base of the wart is reached the acid may be still applied until a superficial wound is made to the flesh and the skin is wholly removed. The sore may then be dressed with a solution of copperas until it heals.

(N. Y. Times).

— Seilende Holmer. „Söderhamns Tidn.“ skriver: En eiendommelig Naturforeteelse har man Anledning til at iagttage paa Domsjøen ved Tons-hammars Brug. Der findes nemlig 8—10 Holmer af ganske betydelig Størrelse. Det mærkelige ved disse Der er, at de ikke har noget Fæste i Grunden, men seiler med Vinden fra den ene Side af Indsøen til den anden. Jorden paa disse Der er i Almindelighed 3 Fod tyk og er dannet af henfuldrede Trærødder. Holmerne er bevoxede med tykke Olskove

og med tykt Græs, hvilket Tønshammars Arbeidere indbjerger, gaaende paa Veie af Bord over den dissende Mark. Tranebær voger i Dverflod derude.

Det er ret eiendommeligt at se en af disse Der, med en Længde af 200 og en Brede af 100 Fod, komme seilende henad Vandet. Oldbustjerne med sit tætte og store Lov tjener som udmærkede Seil. Besøger man Søen, kan man den ene Dag finde flere Der, som har stødt sammen ved en af Brederne. Dagen efter ser man muligens ikke Spor af dem der; disse Søens ustadige Børn, som man vel kan kalde disse Holmer, har da gjemt sig i mere affidesliggende Viker.

Man kan studere den Maade, hvorpaa de har dannet sig. Langs Bredden ser man nemlig nogle smaa Tuer af et Par Fods Omkreds; Græsset begynder at gro op paa dem. Men disse Begyndere har Fremtiden for sig og vil nok engang kappes i Størrelse med sine ældre Brødre. (Mgbl.)

— Norges Fladeindhold efter nye Arealberegninger. (Efter „statistiske Meddelelser“). Nedenstaaende Opgaver ere byggede paa de i de senere Aar den geografiske Opmaaling foretagne Beregninger af de enkelte Hereders og Byers Areal, hvilke Beregninger nu ere blevne fuldførte for samtlige Hereder med Undtagelse af Herederne i Orkedals Fogderi samt Nordlands og Finmarkens Amter, og endvidere de fleste Hereder i nordre Thronhjems Amt. For Kjøbstaden Bergen er den her benyttede Arealberegning ikke udført i den geografiske Opmaaling.

Smaalenes Amt	4,143	Kilometer
Akershus Amt.....	5,321	—
Christiania.....	17	—
Hedemarkens Amt.....	27,038	—
Christians Amt.....	25,835	—
Buskeruds Amt	14,860	—
Jarlsberg og Laurviks Amt	2,312	—
Bratsbergs Amt	15,197	—
Nedenæs Amt.....	9,348	—
Rister og Mandals Amt.....	7,264	—
Stavanger Amt.....	9,147	—
Søndre Bergenshus Amt.....	15,607	—
Bergen	9	—
Nordre Bergenshus Amt.....	18,510	—
Romsdals Amt (i Bergens Stift 5,235, i Thronhjems Stift 9,742)	14,977	—
Søndre Thronhjems Amt.....	18,647	—
Nordre Thronhjems Amt	23,127	—
Nordlands Amt.....	37,965	—
Tromsø Amt.....	26,247	—
Finmarkens Amt.....	47,397	—

Tilf. 322,968 Kilometer

— Udfaldet af Valgene i de Forenede Stater i 1886, viser, ifølge Avisberetninger, at Prohibitionisterne nu raader over 312,000 Stemmer, næsten dobbelt saa mange som deres Præsidentkandidat St. John fik i 1884.

— De nyeste geologiske Undersøgelser skal have vist, at Sastachevan-Distriktet besidder en stor Rigdom paa Stenkul; i en Indberetning til den canadiske Regjering siges det at Kullagene er udtømmelige.

— Moses A. Dow, en Rigmand i Boston, testamenterede \$10,000.00 til et Hjem for gamle Kvinder, \$60,000.00 til et Akademi og \$350,000.00 til enkelte Personer.

— En Avis fortæller, at en 8 Aar gammel Søn af C. W. Salie af La Moure Co., D. T., med et Par Oxer ploiede 267 Acres forrige Høst. Det synes at være for strengt Arbejde for en saa ung Gut. Vi ved ikke, om hans Fader fortjener Ros for den Ting.

— Byen Rushford i Minnesota siges at besidde en Naturmærkværdighed, nemlig en Grotte med tre særskilte Rum, hvis Bredde er fra 4 til 15 Fod. Grottens hele Længde angives til 92 Fod. Den siges at være fuldstændig tør og tilspindelende "huggen" ud i den faste Klippe.

— En bekjendt amerikansk Præst har i Anledning af Ottetimersbevægelsen blandt Arbejderne udtalt, at han ikke har nogen Sympathi for Mænd, som straafer paa „8 Timer," naar de samme Mænds Koner maa arbejde i 14 Timer om Dagen.

Seet ved Lys.*)

Fortællinger af A. Bolmar, Forfatter til „Præstegaarden i Garzen" m. fl.

II. Er Lykke bedre end Betsignelse?

I.

Hos Postaabner Gallus var det første Barn, en Søn, bleven født. Nu var hans Lykke fuldkommen; han havde et indbringende Embede, som aldrig gav Anledning til Bekymring for det daglige Udkomme, en smuk Bolig, der havde en ligesaa venlig som bekvem Beliggenhed ligeoverfor Posthuset; en hyggelig Bekjendtskabskreds havde han snart fundet i den lille By, hvor de følte sig vel, baade han og hans Hustru, som han for et Aar siden som Brud havde ført ind i sit smukke Hus; hun elskede ham hjertelig, var brav og virksom og gjorde Hjemmet hyggeligt og kjært for ham, og nu var der skænket de lykkelige Forældre det deiligste Barn, som nogensinde var feet, — ja, Gallus's var lykkelige Mennesker; Hjerte, hvad mere begjærer du?"

*) Se 32te Bind, Side 705 flg.

Intet mere, slet intet. Moder og Barn var fuldkommen raske, idag var det Sidste otte Uger gammelt og skulde døbes. Ikke i Kirken, det var ikke Skik her i Wallingen, det gjorde kun simple Folk; de, som regnede sig til Stedets Honoratiories, saasom Apotheker, Forstere, Inspektorer, Opmaalere, Postaabner, de lod sine Børn døbe hjemme; det var meget bekvemmere og finere.

Fru Gallus gif straalende gjennem sine festlig smykkede Bærelser. I „Storstuen“ stod Kaffebordet dækket med de guldfantede Kopper, som det unge Par havde faaet i Brudgave, den blaa Sufferstaal og de grønne Kagesad; i Dagligstuen stod et lidet Bord smykket med Blomster, der skulde Døbefadet staa — alt saa saa smukt og festlig ud; og Barnet i den hvide Daabsdragt med røde Sloiser, den unge Moder og den lykkelige Fader, som idag paa sin pudjede Uniform bar tilstue hvert Værestegn, som han eiede, — hvem var vel den lykkeligste?

Den hellige Handling var forbi, Barnet var døbt og havde faaet Navnet Bertram. Kort betragtede Forældrene det; da traadte Præsten til, rakte Faderen Haanden og sagde alvorlig:

„Maatte Barnet blive Dem til Velsignelse!“

Gallus saa en Smule forundret op. Til Velsignelse? Hvad mente Præsten dermed? „Det er vort Hjertes Lyst og Glæde,“ svarede han lidt stødt. — „Lykke“, „Glæde“, — de Ord hørte han meget heller end „Velsignelse;“ dette sidste hørte hjemme i en Prædiken og ikke i en almindelig Samtale. Men Fru Gallus var i en blødere Stemning og kom sin Mand til Hjælp, idet hun sagde: „Ja, paa Guds Velsignelse kommer Alt an.“

Det var jo ogsaa rigtig sagt; men Præsten tænkte ved sig selv, om virkelig Gallus' ikke skulde have forstaaet ham, eller om de ikke havde villet forstaa ham.

„Og nu vil vi være glade,“ sagde Gallus og nødte Gæsterne til at gaa ind i den anden Stue; og da Præsten efter en Stunds Forløb gif, blev Stemningen endnu munterere. Hvor ofte blev der ikke udbragt Skaal for den lille Bertrams Velgaaende, og hvilken stor og ærefuld Fremtid blev der ikke spaaet ham!

„Barnet ser saa forstandig ud,“ sagde Gallus; „man kunde næsten tro, at det allerede skjonte, hvad man siger.“

„Alle Smaa børn,“ svarede Apothekeren, „er saa kloge, at det næsten er utroligt. Naar jeg blot kunde begribe, hvor der bliver af alle de kloge Børn senere hen! Jeg tror, Klogskaben voger af dem med Aarene.“

Alle de tilstedeværende lo, Bertrams Forældre vistnok kun tungent; thi at deres Barn var en Undtagelse fra Regelen, kunde dog Enhver se, som blot vilde lukke op Dinene; og kunde han ikke se det nu, skulde han blive overbevist derom senere, naar den lille Bertram var bleven en stor Helt, en rig Kjøbmand, en berømt Værd eller kanske endog den øverste Postembedsmand, en Fyrste af Thurn og Taxis eller i det Mindste dennes Svigerføn.

Smidkærligt vorede Barnet til og blev for hver Dag større og — som

Forældrene tydelig saa — smukkere og forstandigere. Desværre blev han eneste Barn, og at den Kjærlighed, Forældrene eiede, og som kunde have strakt til for ti Born, blev ham alene tildel. Han var deres Stoltthed og Glæde, og dette vidste han desværre selv altsfor godt; thi dum var han ikke. Naar han klorede paa sin lille Table, troede de, at der stal en stor Maler i ham, byggede han sine Træklodser en Smule kunstnerist op, saa forraadte det den fremtidige Bygmester, og holdt han blot en Bog forkjert i Haanden, var det klart, at i ham boede en af Fremtidens store Verde.

Forat nu denne i rette Tid kunde træde frem, blev Bertram sendt i Skole. Her blandt saa mange Kammerater vilde han maasse være bleven til et rigtigt Barn; — thi nu var han en seksaarig, forstruet Gut, som bestandig tænkte paa, hvor vakker og klog og net han var, og som ved enhver Bevægelse påsæede paa, hvad vel Fader og Moder og især de mange Onkler og Tanter vilde sige dertil, — som sagt, her vilde han maasse være blevet barnlig og naturlig, hvis han ikke havde været en saadan Kjelegut, som hverken taalte Sne eller Is, og som var bange for en Gaas eller en Hund paa Gaden og derfor ikke turde gaa alene. Naturligvis drillede Kammeraterne ham derfor og gjorde Nar af ham, og dette bidrog just ikke til, at han sluttede sig til de andre Born. Desnagtet lærte han mange Udtryk, Dumheder og Uartigheder af dem, og naar han saa benyttede dem hjemme til sine Forældres Forfærdelse, saa hverken revsede de ham eller gjorde, som de ikke havde hørt ham, men sagde: „Du skal ikke være som de uarige Gutter; de er jo Gadegutter. Du maa ho'be paa din Værdighed og huske paa, at du er Postaabnerens Bertram. Lad dem blot gaa, naar de opfører sig saa slet, og leg ikke med dem!“

Det var Vand paa Bertrams Mølle. Han mærkede godt, at de Andre ikke brød sig meget om ham; nu vidste han Grunden: fordi han jo var bedre end de. Nu gif han endnu mere for sig selv, omendstjont han ofte inderlig onskede at saa lege med dem, og hans fornemme Tilbageholdenhed til Slut i boi Grad mindede om Røven og Ragnebærene.

Bertram blev altsaa mere og mere henvist til sig selv og sine Forældre og havde egentlig ingen Legekammerat. Han tog Bøgerne i Haanden, men i Grunden doynede han sig; hans Evner var ganske almindelige, og hans Fliid meget ringe. Alligevel vidste han med sine Kvndstaber, det vil sige, enkelte lærte Brudstykter, hvormed han slog om sig, at imponere den gode, ærlige Fader Gallus, der ligesom alle dygtige Menneſter tænkte ringe om sin egen Viden og undervurderede sig selv, fordi mangt, som nu blev lært i Skolerne, aldrig var bleven sagt ham. Naar da Bertram slog om sig med sine Kvndstaber i Chemi eller gjorde, som om han kjendte de gamle Romere og Grækere ud og ind, saa kunde Faderen jufte og sige:

„Ja, min Gut, lær det kun Alt, saa kan ogsaa du engang bringe det vidt og blive noget ganske andet, end din ulærde Fader.“ og han sparede ikke paa de Udgifter, som var nødvendige til hans eneste Sønns Uddannelse.

Fru Gallus var endnu fornuftigere. Hendes Skolekundskaber var faa, at læse, skrive og regne og Religion havde hun lært faa meget, som hun behøvede, vidste ogsaa Navnene paa Hovedstæderne i England, Frankrige, Preussien og Rusland, og at Sypaarstrigen var senere end Tredivaarstrigen og ikke havde været fuldt saa længe, — dette var omtrent alle hendes Kundskaber paa dette Omraade. Hun saa naturligvis endnu mere beundrende op til sin Søn, end hendes Mand, og undte ham af Hjertet den Kundskabsstat, som hun troede, han havde tilegnet sig.

Hvad Under, at Sønnen hævede sig over saadanne Forældre? De stillede sig under ham, og han havde ikke Die for, at Faderen i Pligttrofast og Retfærdighed søgte sin lige, og at Moderen var et lysende Exempel paa opofrende Hengivenhed og stille, selvforglemmende Arbeide i sit Hald; Forældrenes Bødselighed og Ydmyghed gjorde Bertram kun mere opblæst, og deres Kjærlighed ham endnu mere fordringsfuld.

Nu var han 14 Aar gammel og skulde konfirmeres. Han længtes efter denne Dag, da han ikke mere skulde regnes med blandt Børnene, men træde ind i de voksne Rækker. Da han endnu maatte gaa paa Skole, var egentlig ikke den ydre Forandring saa stor; men han haabede dog at blive fri, især blive fri for de Væbninger, som hans Fader i den sidste Tid oftere havde gjort ham. Trods al Forblindelse havde nemlig denne flere Gange grebet Bertram i Løgn, hvilket i højeste Grad havde opbragt ham.

„Du kan understaa dig til at lyve for din Fader,“ udbrød han en Dag, da han, trods Sønnens Benægtelse deraf, havde opdaget, at han havde kjøbt Cigarer for de Penge, som Faderen havde givet ham til at anskaffe sig en ny Ordbog.

„Det er dog ikke saa farligt,“ mente Bertram. „Naar jeg endnu kan hjælpe mig med den gamle Bog, saa lider jo Ingen noget Tab derved.“

„Men et ærligt Menneske gjør aldrig noget saadant, og endnu mindre benægter han det bagefter,“ sagde Gallus alvorlig. „Stam over de Læber, som besmitter sig med Løgn!“

„Na, Fader, siger da du bestandig Sandheden?“ spurgte Bertram.

Gallus for sammen. Kunde han svare „Ja“ dertil? Havde han ikke nylig sagt til Sønnen, at en liden Nødlogn, Undskyldningslogn ikke var noget ondt? Var det ikke naturligt, at Sønnen nu vendte Baabenet mod ham selv? Han havde vistnok forestrevet ham en ydre Retfærdighed, men aldrig lært ham til at erkende Løgnen som Synd og som en Uærlighed mod Gud og mod sig selv.

„Nad det nu være godt, kjære Fader,“ sagde Bertram derpaa; „det var urigtigt af mig at købe Cigarerne, og jeg skal ikke gjøre det mere,“ og han saa med de smukke Dine saa venlig paa Faderen, at denne trostede sig med, at jo alle Mennesker havde sine Feil, og at Bertram paa langt nær ikke var saa slet, som mange Andre. — —

Efter Konfirmationshandlingen traadte Præsten, den samme, som i sin Tid havde døbt Bertram, hen til Forældrene og sagde alvorlig: „Gud give, at Deres Søn maa blive Dem til Velsignelse!“

Til Velsignelse? Hvad skulde det betyde? Glæde vilde de have af ham, lykkelig skulde han blive; men til Velsignelse? (Mere).

Den glade Tid.

(Fjendsendt).

Mel.: Nu Tak for Alt, ists vi var smaa.

1. Jeg glemmer aldrig den glade Tid,
Da vi som Smaa børn isammen vare,
Og kjendte intet til Glæde og Smid;
Men vi os morede bare.
2. Jeg husker godt, vi rundt Bordet sad
Hver Julemorgen saa muntre, glade,
Hvor vi de deilige Psalmer kvad
Og aad af velslydte Fæde.
3. Jeg husker godt, vi til Kirke gled
I store Vaade henover Vandet,
Og at den tappende Ungdom sled
At komme først hen til Vandet;
4. At vi hos Fader i Kirken sad
Og lytted' gjerne til Præstens Tone,
Mens han for Alteret stod og bad
Til Ham paa Almagts Throne.
5. Jeg husker godt, vi til Skolen gik,
Hvor Læreren os fortalte meget,
Og al Formaning som der vi fik,
Samt Alt, vi der haver leget.
6. Jeg husker, mangen en Vinterdag
Det var saa lunt i min Faders Bolig;
De Børne isjled' med hvert sit Fag;
Men vi os mored' utrolig.
7. Da tro'de jeg, at det hele Liv
Var bare Morro og Ise Dage,
Og vidste ei, at paa Verdens Siv
Der voxer mangen en Plage.
8. Jeg derimod ofte tænkte saa:
Naar jeg blir Børn, da kan jeg gjøre
De Ting, jeg onsker, og ikke maa
Min egen Vilje tilsnøre.

9. Men det Slags Fremtid, jeg haabed paa,
Er ei for nogen af os at finde,
De bitre Urter man smage maa,
Dg Taarer ogfaa maa rinde.
10. Jeg tænker paa, hvad er Grunden til,
At Livets Tider er saa ulige:
Vor Barndoms Tid er kun Legeespil;
Men siden blir det kun Krige.
11. Hvor lykkelig er de mange Smaa,
Som Jutet ved om, hvad Verden skjænker,
Men ønsker Modenhed at opnaa,
En bedre Fremtid sig tænker.
12. Ja Tiden kommer, men snart maasse,
Det synes dig, den er meget værre;
De mørke Styer du tidt maa se,
De glade Dage blir færre!
- * * *
13. Hvor mangen Gut, som har vendt sin Stavn
Fra Slægt og Hjem for at skue Livet,
Nu vandrer ene i fremmed Havn,
Forladt som Frøen i Sivet.
14. Nu faar han smage den bitre Ur,et,
Ei Hjem at have og ei Forvarer,
Naar Livet viser sig mørkt og surt
Dg fuldt af mange Slags Farer.
15. I Hjemmet horte han vistnok tidt
De Eldre tale om Sorg og Plage,
Men ei forstod sig paa tunge Skridt
Paa sure, regnfulde Dage.
16. Men nu han ser, at de komme maa
Dg derfor slittig sig selv bereder
For Livets Arav og forsøger paa
At naa, hvor Hugen ham leder.
17. Et Maal han sætter, som han vil naa,
Dg stor Anstrengelse dertil kræves;
Men frem han vil, og da maa det gaa,
Ved ærlig Stræben han hæves.
18. Med Mod i Varmen han naar sit Maal;
Men stort er Ansaret, han maa tage,
Der kræves Vilje som hærdet Staal
For ei at vige tilbage.
19. Han vil sig ofre for Andres Vel,
Hans Maal jo er at vejlede Andre,
At de maa frelse sit Liv, sin Sjæl,
Dg ei som Hedninger vandre.

20. Dg naar han feirer i Livets Sag,
Da faar han siden i Himlen være,
Der skal han stue, saa skjon en Dag,
Dg glædes med sine Nære.
21. Hans Legeme kommer ogsaa did,
Naar det har sovet sin sidste Slummer,
Dg da begynder den glade Tid
Med klar, uendelig Sommer.

— o.

Nogle smaa Talskunster.

II.

At gætte det Tal, som en Anden faar til Rest.

Naar A. skal gætte det Tal, B. faar til Rest, maa han bede ham foretage følgende Operationer.

- 1) Tænke hemmelig paa et Tal at begynde med,
- 2) multiplicere det med 2,
- 3) addere til Produktet et Tal, som A. opgiver ham,
- 4) halvere det Udkomne (∴ dividere det med 2) og
- 5) fra Kvotienten subtrahere det Tal, han begyndte med, f. Ex.:

B. tænker paa = = = 5

multiplicer det med = = 2

og faar da = = = 10

paalægges dertil at addere 8

og faar da = = = 18

paalægges at halvere det, og faar da 9, paalægges at subtrahere derfra det Tal han begyndte med, altsaa tage 5 fra 9, og faar altsaa til Rest 4, netop Halvdelen af det Tal, som A. gav ham at addere til; og dette er Nøglen til denne „Kunst“: Resten er altid Halvdelen af det Tal, som adderes til paa den Maade, som ovenfor er angivet. Det er bedst at bruge lige Tal at addere til, saa er det lettere at dele; man bør hellere ikke vælge meget store Tal, saa er de lettere at regne med, saafremt man ikke vil bruge Blyant eller Griffel.

„**Vor Hjemmet**“ et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning, udkommer to Gange om Maaneden, (omtrent den 15de og 30te) og koster \$2.00 (til Europa \$2.25) om Aaret i Forstud; 7 forudbetalte Exemplarer sendes et Aar for \$12.00.

Adresse:

R. Thronsen, Box 1014, Decorah, Iowa.

Indhold: Julefejgersten Anna. — En Julehistorie. — Nogle Julestikke i England. — Forskjellige Slags Notitser. — Seet ved Hjs. — Den glade Tid. — Nogle smaa Talskunster.

R. F. B. Portman, Attorney at Law, Real Estate

AND
LOAN OFFICE,

PHELPS BUILDING, - - - - - DECORAH, IOWA.

C. R. WILLETT.
N. WILLETT.

ESTABLISHED
A. D. 1857.

Willett & Willett,

ATTORNEY'S AT LAW,

DECORAH, - - - - - IOWA.

H. P. JOHNSON, Sadelmager

Handler med

Sadler, Sæbber, Bidstler etc.,

forfærdiger i sit eget Værksted efter Bestilling alle Slags Buder, Sæleringe etc.

Decorah, - - - - - Iowa.

RUTH BROTHERS,

DECORAH, IOWA,

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Kaffeovne samt Kobber- og Blikvarer, Gaardskredstaber og Værktøi, Bygningsmaterialier, saasom Binduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Nie.

Kobber- og Blikvarer repareres. Tagrender forfærdiges til billige Priser.

R. F. GIBSON,

JUSTICE OF PEACE AND NOTARY PUBLIC,

REAL ESTATE, INSURANCE and COLLECTION,

DECORAH, - - - - - IOWA.

Afhandlinger og Fortællinger (6 ældre Hefter af „For Hemmet“) sendes for 25 Cts. (halv Pris); **Solvtalvisen** og **den guldne ABC** (to ældgamle kristelige Folkesange) i et lidet Hefte, 10 Cts. Adresse:
K. Thronsdien, Box 1014, Decorah, Iowa.

Photograph-Galleri.

Undertegnede har jult udstyret det Photograph-Galleri, som før eiedes af A. B. Adams, med de nyeste, forbedrede Instrumenter og er beredt til at levere Billeder af bedste Slags. Alt Arbejde garanteres. Et smukt Udbalg af Billedrammer, Photograph-Albums og Chromo-Billeder anbefales.

D. C. Brolaug.

Joe Both fra Sioux City, Assistent.

Denver S. W. Smiths Store, - - - - - Decorah, Iowa.

S. O. Wilson, MERCHANT TAILOR,

ALL WORK GUARANTEED.

Water Street, - - - - - Decorah, Iowa.

HALL & BAKER,

LIVERY and FEED STABLE,

Corner of Washington and Main Streets by the Bridge,

DECORAH, - - - - - IOWA.

For **GANG SAWED LUMBER** and
North-Western **Barb Wire**

—Go to—

Ed. Riley, FLEMMINGS LUMBER YARD,
On Lower Broadway, - - Decorah, Iowa.

L. M. ENGER,
CITY : SHOE : STORE,

handler udefruktende med

Stotøi. Godt Assortment.

Forespørgsler pr. Post besvares hurtigt. — Lettere Barer kan sendes i Posten.

✉ Barer af større eller mindre Vægt kan sendes C. O. D. pr. Express, naar man opgiver Express Office.

Med Ordres maa følge noiaagtigt Maal af Fodens Længde og Bredde i Tommemaal.

Adresse: **L. M. Enger,**

Decorah, Iowa.

I. L. Taylor, Resident Dentist.

Speciel Omhu anvendes paa Bevarelsen af de naturlige Tænder. Nye Tænder indfattes jaavel paa gamle Rødder, som i Nabninger, hvor ogsaa Rødderne er borte. Tænder indfattes uden Jndfatning, om det ønskes. Alle Gummi-Elastikums- eller Rubber-Plader overtrækkes med Guld til Forebyggelse af skarpe Bædster og anden Uvelighed. Alt Arbejde forsitres at give Tilfredsstillelse.

Office over BEN BEARS Clothing Store, Decorah, Iowa.

Tordenkjolds Biografi samt en Rejsefittje fra det hellige Land findes i 29de Bind af „For Hjemmet“. Sendes portofreit for \$1.00.

K. I. HAUGEN.

Dealer in

GENERAL MERCHANDISE,

Decorah, - - - Iowa.

Decorah Business College

tilbyder et omfattende praktisk Kursus for \$30.00 (Terminens Længde efter Enhvers Behov). Man kan begynde naarsomhelst hele Aaret igjenuem, og Skolen har ogsaa en Klasse for Damer. Bestyreren er en Bogholder med 35 Aars Praxis. Skolens 9de Aars - Cirkulær sendes til Enhver, som derom henvender sig til Bestyreren

JOHN R. SLACK.

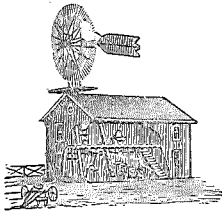
Hegners Møbelmagazin

har et smukt Udvalg af alle Slags saavel elegante som simplere Møbler til Møblering af Stadsværelser, Dagligværelser og Soveværelser; elastiske Sengebunde, Lænestole, Gyngestole, Borde, Speile og ellers Alt, hvad man pleier at finde i en velforsynt Møbelhandel. Indtil Videre vil jeg give 5 pC. Afslag af de sædvanlige Priser, og alle Kjøbere behandles ligt. Ustæg mig et Besøg, førend du kjober andetsteds.

Mine Møbelrum er et Kvartal Nordvest fra Milwaukee & St. Paul N. N. Depot. Chs. Hegner.

A. C. Smith, M. D., Dien- og Dre-Væge.

DECORAH, - - - IOWA.

Halladay's Standard Geared & Pumping
WIND MILLS,
Feed Mills, Pumps of all Kinds,
as and Steam Fittings.

Satisfaction Guaranteed.

A. A. CHANDLER,
DECORAH, - - - - - IOWA.

Established

O. D. 1856

PIONEER DRUG STORE OF WINNESHEIK COUNTY.

E. I. Weiser, Druggist.

Drugs, Medicines, Paints, Oils, Wall Papers, Books etc.

Decorah, - - - Iowa.

Synodens Boghandel

er forsynet med Bibler, Nye Testamenter, Psalmebøger, Skolebøger, Andagtsbøger og anden kristelig Literatur. Katalog sendes frit.

Bogbinderiet anbefaler sig til Indbinding af Bøger, Tidskrifter etc., saavel i finere som simplere Bind.

Adresse: Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa.

F. P. Johnson, ATTORNEY AT LAW,

Office over Winnesheik County Bank, - - - Decorah, Iowa.

G. I. Wendling,
 forfærdiger
Kaleschevogne og Buggier
 og forovrigt alle slags Hjoretoier efter Bestilling.
 Reparationer udføres.

Versted paa Hjørnet af Washington St. og Broadway.

Decorah, Iowa.

1862.

1887.

J. J. MARSH,

Decorah, Iowa,

keeps a full line of the leading farming implements. You will find at his warehouse the **Buckeye Seeder**, the **Eagle Adjustable Harrow**, the **Acme pulverizing Harrow**, the **Champion and Brown Corn Planter**, the **Haworth and Brown Check Rowers**, **Mowers and Binders**, **Ellwood and Thompson Corn Plows**, **Horse Hay Rakes** of all kinds, **Studebaker Wagons**, and **Buggies**, **Deere**, **Grand detour**, and **Norwegian Plows**, **Horse Corn Stalk Cutters**, **Feed Grinders**, **Shellers** and cetera; also keeps the best quality of binding twine.

I do not keep any traveling agent.

Please call, examine goods, and get prices. My Motto: not to promise more than I can do, and do all I promise.

J. J. Marsh.

CITIZENS SAVINGS BANK,

Winnebago Street, - Decorah, Iowa,

organiseret under Staten Jowas Love, den eneste Sparebank i Winnesheit Counts, driver almindelige Bankforretninger, sælger Pengeanvisninger ved Banker eller Post-Ordre paa alle Stæder i Norge og Sverige til laveste Priser.

Rente tilstaaes paa Indskud.

Der udstædes rentebærende Bankbøger, hvori til enhver Tid indskrives Indskud, smaa eller store, og der tilstaaes 4 pro Cent aarlig Rente, som betales Lite Januar og Lite Juli af alle Beløb, som da staa i Banken. Renten bliver adberet til Indskuddet eller kontant udbetalt til Indskyderen efter Behag. Indskud kan udbrages igjen naar som helst. "En Daler sparet er en Daler bunden", og der er ingen bedre Raade at gjøre dette paa end at indsætte den i en trygg Bank.

500 Indskud ønskes, store eller smaa. Penge til hvilket som helst Beløb udstaaes mod betryggende Sikkerhed.

George Phelps, Præsident.

C. W. Burdick, Kasserer.

H. F. B. Poriman, Vice-Præsident,

E. J. Curtin, Assistent-Kasserer.

Norsk Skredderwerksted.

LEE BROTHER'S,

Merchant Tailors.

Et godt Udbalg af importerede Tøier findes altid paa Oplag, og alt Arbeide forsikres at være af bedste Slags.

Versted i Water Street, skraas over for Winnesheit House, Decorah, Iowa.